

นางสาว
พราว
เสน่ห์

'สวยดั่งจิต' อย่างเธอ
ต้องเจอ 'หนุ่มเซอร์สุดดีสุด' อย่างเขา

ชมจันทร์

Good women
are like red apples on the top
of the trees. It is crumbly, fresh and sweet but
no one desires it. Because of their treetop height, most
men do not want to reach for the good ones. They are afraid of falling
and getting hurt. Sometimes they take the apples from the ground instead.
They don't mind that those apples are not as good. They are interest in the only
easy way to get each. The red apples think something is wrong
with them, so they just have to wait for the right person
to come along, the one who is
brave enough to
climb all
the way
to the top
of the tree.

“ข้อความนี้ัดดแปลงมาจากข้อความในโลกโซเชียลที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ขณะนี้ โดยเปรียบผู้หญิงเหมือนกับผลแอปเปิลสีแดงที่อยู่บนยอดไม้ มีผู้ชายน้อยคนนักที่จะกล้าหาญปีนป่ายขึ้นไปเก็บผลแอปเปิลหวานกรอบมาลิ้มลอง เพราะส่วนใหญ่ต่างก็กลัวความยากลำบาก กลัวตนเองจะตกลงมาเจ็บตัวฟรีๆ พวกเขาเลยได้แต่เฝ้ามองมันจากบนพื้นดินอยู่อย่างนั้น แล้วก็เลือกเก็บผลซ้ำๆ ที่ตกเกือบนกลาตอยู่ด้านล่างขึ้นมาชิมแทน ทำให้ผลแอปเปิลสีสวยสดที่มีรสเลิศนั้นอดสงสัยไม่ได้ว่า พวกมันมีสิ่งผิดปกติหรือไม่”

ครีเอทีฟอธิบายรายละเอียดตามสตอรี่บอร์ดที่หล่อ่นถืออยู่ในมือกลางห้องประชุม พลังเหลือตามองลูกค้าสาวที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะด้วยความหวังใจ

เจ้าของใบหน้ายิ้มเปรายกมือขึ้นแก้คาง พลังปรายตามองตัวอักษรที่อยู่ในกรอบช่องแรกของสตอรี่บอร์ดแบบผ่านๆ ขณะที่สองหูฟังการนำเสนอแผนงานอย่างเชี่ยวชาญจาก ‘มันสมองระดับหัวกะทิ’ ที่ทางบริษัทโฆษณาอันดับหนึ่งแห่งนี้รับประกันกับเธอเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า หล่อนคือผู้สร้างสรรค์ผลงานชั้นยอดมาแล้วนับไม่ถ้วน ถือว่าเป็นกำลังหลักของบริษัทอย่างไม่ใคร่สนใจนัก เพราะอีกฝ่ายไม่อาจชี้แนะให้เธอเกิดอารมณ์ร่วมหรือคล้อยตามไปด้วยได้เลยแม้แต่น้อย เธอจึงยังไม่กล้าแย้งหรือสอบถามอะไรเพิ่มเติม คงปล่อยให้ครีเอทีฟสาวสาธยายผลงานทางความคิดของหล่อนต่อไปเรื่อยๆ

“เราจะใช้ข้อความนี้เปิดตัว เรด แอปเปิล อัญมณีคอลเล็กชันใหม่ของเพชรพราว โดยจะนำมาผูกเป็นโฆษณาตัวแรกให้สอดคล้องกับผลิตภัณฑ์ของเรา เพื่อให้กลุ่มคนจำนวนมากที่ชื่นชอบความหมายของมันในโลกออนไลน์และบุคคลทั่วๆ ไปที่ไม่เคยได้อ่านติดตามตั้งใจ จดจำได้ง่าย รู้สึกสนใจ และกลายมาเป็นลูกค้าหลักของเราค่ะ”

ตุลยาผู้มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลโปรเจกต์ยักษ์งานนี้กล่าว พร้อมกับ

เลื่อนปลายนิ้วไปที่ภาพเพชรเม็ดใหญ่สีชาวยิวบริสุทธิ น้างาม ส่องแสงแวววาว เป็นประกายตามธรรมชาติในกรอบถัดไป ที่ด้านล่างมีตัวอักษรภาษาอังกฤษ เขียนว่า

Don't be the red apples! Let us help you find someone in your mind.

จงอย่ารออีกเลยแอปเปิ้ลแดง...ให้พวกเราช่วยตามหาคนในหัวใจของคุณเถอะ!

ถัดไปอีกกรอบเป็นตัวหนังสือตัวใหญ่ให้คนดูมองเห็นและอ่านได้ง่าย
เพชรพราว

ชื่อร้านอัญมณีขนาดใหญ่ในห้างหรูใจกลางเมืองของลูกค้ากิตติมศักดิ์
รายนี้

ศรีเอทิฟสาวลอบมองปฏิริยาเจ้าของใบหน้าสวยหวานที่นั่งหน้าเซ็คคอคอแข็ง อย่างลึนระทึก เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงนั่งเฉย ไม่พูดอะไร หล่อนจึงหันไปสบตากับเอตีหนุ่มเป็นเชิงขอความช่วยเหลือกลายเป็นงานนี้หล่อนจะพลาดไม่ได้ เพราะมันหมายถึงหายนะของเหล่านักคิดทุกคนในบริษัทแห่งนี้ ที่ต่างตั้งความหวังว่า หล่อนจะพิชิตความรื่องมากของลูกค้าสาว ซึ่งใครๆ ในออฟฟิศต่างก็พากันตั้งฉายาว่า 'สวยดับจิต' ให้จงได้

ทำไมตุลยาจะต้องมาแบกรับภาระอันหนักอึ้งที่ทุกคนมอบหมายให้
นะหรือ

ก็เพราะลูกค้าสาวไฮโซนางนี้ปฏิเสธงานของคนคิดเรื่องและคนคิดคำ
ที่ใครๆ ก็รู้จักกันดีในตำแหน่งอันทรงเกียรติอย่างอาร์ตไวดเรกเตอร์กับ
ก๊อบบี่ไรเตอร์มาจนเกือบครบทั้งบริษัทแล้วนะสิ เหลือแค่เพียงหล่อนกับคูหู
เท่านั้นที่เป็นความหวังสุดท้ายของวี ริงค์ เอเจเนซี แล้วถ้าหากหล่อนยังไม่
อาจคิดภาพได้ตรงใจ หรือแม้กระทั่งยังไม่อาจคิดคำใดๆ จนคุณเธอยอม
ตกลงให้ผ่านได้อีกละก็ มิเท่ากับบริษัทชั้นนำในแวดวงโฆษณาและอีเวนต์
แห่งนี้เหลือแต่ชื่อหรือ ใครจะได้เที่ยวโพนทะนากันไปทั้งบางนะสิว่าพนักงาน

ที่นี้ไร้ประสิทธิภาพ ไม่มีสมอง!

ในฐานะที่เป็นพนักงานที่รักองค์กรยิ่งชีพ การถูกข่มขู่คักคี้ครีครินิด ยกสั่งสูงขี้หน้ากันแบบนี้ ทั้งหล่อนและชาววี จึงรักทุกคนไม่มีวันยอมให้เกิดขึ้นแน่!

ตุลยาคิดเครียด ไม่ต่างกับคู้หูที่นั่งหน้าเครงเป็นกำลังใจให้กันอยู่ข้างๆ หล่อนอยากบอกทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นี้เหลือเกินว่า การปรับเงินเดือนงาน โฆษณาชิ้นนี้ยากยิ่งกว่าการสอบสัมภาษณ์อันหนุโหดเพื่อเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ในบริษัทยักษ์ใหญ่แห่งนี้เสียอีก

คนคิดแอบชำเลื่องมองหัวหน้าหนุ่มฝ่ายบริหารงานลูกค้ำหรือแอก-เคานต์เอกเชกคูกิฟอีกครึ่ง ก่อนจะลอบพ่นลมหายใจ เมื่อเจ้าตัวพยักหน้าส่งสัญญาณให้พูดต่อ เนื่องจากยังไม่มีเสียงแหลมๆ แหวขึ้น แสดงว่าลูกค้ำยังไม่พบที่ต่ออะไร หล่อนจึงใจชื้นขึ้นมาหน่อย รีบกล่าวนำเสนอต่อจากที่ค้างไว้ทันที

“โฆษณาตัวแรกนี้ เราจะสื่อให้เห็นถึงจุดแข็ง ซึ่งเป็นจุดขายเดียวของเรด แอปเปิล นั่นคืออัญมณีที่จะช่วยเพิ่มความสวยและความกล้าให้ผู้หญิงทุกคนที่ต้องการหารักแท้ โดยไม่หวังพึ่งโชคชะตาหรือรอให้มีราชมณเฑียรอีกต่อไป เพราะเพชรพราวได้เสียดระโนเพชร รวมถึงดีไซน์ตัวเรือนประดับออกมาให้ดูสวยหรู เก๋ไก๋ และทันสมัย ทำให้ผู้หญิงทุกคนที่ได้สวมใส่ดูโดดเด่น สะดุดตา โดยคอลเล็กชันนี้ทำขึ้นมาควบคู่กับน้ำหอมกลิ่นผลไม้ที่จะช่วยให้ผู้หญิงทุกคนมีกลิ่นกายหอมละมุน ชวนหลงใหล มีเสน่ห์ นำค้นหากระตุ้นให้ผู้ชายทุกคนอยากเข้ามาทำความรู้จัก ถือว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเราได้เป็นฝ่ายเลือกผู้ชายที่เหมาะสมกับตัวเอง โดยไม่ต้องเป็นฝ่ายเข้าไปหา”

คนพูดเพียรหันไปส่งยิ้มให้ลูกค้ำสาวอยู่เบื้องๆ แต่คนฟังกลับนั่งนิ่งทำราวตาบอด มองไม่เห็นว่หล่อนยื่นปรับเงินเดือนงานอยู่ตรงนี้ แถมสีหน้าก็ราบเรียบดุจเดิม ไม่บ่งบอกให้ตุลยารู้เลยสักนิดว่าหล่อนกำลังคิดอะไรอยู่

นักคิดสาวเริ่มใจเสีย กลัวว่าการนำเสนองานในครั้งนี้จะประสบชะตากรรมเดียวกับบรรดาผู้ร่วมงานคนก่อนๆ ซึ่งถูกบอกรัดด้วยคำพูดที่ออกมาจากเรียวปากอวบอิมเคลือบลิปสติกสีชมพูหวานลิ้นๆ ง่ายๆ ว่า

‘No!’ หรือ ‘ไม่ผ่านค่ะ!’

ที่ว่าหล่อนจะยอมแพ้เพราะแค่กลัวคำปฏิเสธไม่ได้ ยิ่งไงเดอะโหริ์ ก็มีสติโกออนอยู่ดี ตูเลยจึงรีบกล่าวสรุปปิดท้ายต่อตามหน้าที่

“ดิฉันคิดว่าถ้าโฆษณาตัวแรกนี้ออกอากาศเมื่อไหร่ ลูกค้าโดยเฉพาะสาวๆ จะต้องให้ความสนใจ และโทร. มาสอบถามหรือสั่งจองสินค้าคอลเล็กชันนี้กันมากแน่ๆ ค่ะ ถ้าหากคุณพราวร์คมิไม่ตั้งใจสงสัยเรื่องเนื้อหาแล้วละก็ บริษัทจะให้ทีมอาร์ตดำเนินการต่อ พอเสร็จเมื่อไหร่ ทางเราจะนัดให้คุณพราวร์คมีมาตรวจดูเนื้อหาอีกครั้งว่าต้องการให้ปรับแก้ตรงไหน อีกรึเปล่า ในส่วนการสร้างสรรค์ ดิฉันขอปิดการพรีเซนต์โฆษณาตัวแรกเพียงเท่านี้ค่ะ”

ครีเอทีฟสาวโศกกายลงนิตเป็นเชิงขอบคุณ พร้อมกับเสียงปรบมือที่ตั้งขึ้นรอบๆ โต๊ะด้วยความชื่นชม ส่งผลให้คนที่รับผิดชอบการพรีเซนต์โฆษณาลินค้ำตัวใหม่เรด แอปเปิลของเพชรพราวร์คครั้งที่ ๕ ถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“เนื้อหาโอเค ผ่านค่ะ ดีกว่าครั้งก่อนๆ เยอะเลย แต่ว่า...”

เสียนานที่ที่ตุลยานึกดีใจ ความหนักอกหนักใจกลับถาโถมเข้ามาใหม่ เมื่อเจ้าของใบหน้าสวยหวานหันมากรีดยิ้มพลางยกไหล่ เซ็ดปากขึ้นเล็กน้อยอย่างที่เคยทำเป็นประจำ ยามเจ้าหล่อนครุ่นคิดถึงเรื่องบางอย่าง โดยเฉพาะเวลาคิดแผนร้ายแก๊งใครสักคน ก่อนเสียงหวานๆ ที่ทำเอาคนรอบข้างฟังแล้วแทบเป็นประสาททุกครั้งจะหลุดออกจากกลีบปากอิม ท่ามกลางสายตาที่จับจ้องมายังหล่อนเป็นจุดเดียวด้วยความหมั่นไส้ว่า

“ภาษามันดูลิเกไปหน่อยนะคะ พราวร์คนี้กลัวลูกค้าจะเข้าใจผิด คิดว่าเพชรพราวร์คขายแต่ของราคาถูๆ ที่มีเกลื่อนกลาดตามท้องตลาดนะสิคะ”

ตุลยากับนักสตรีที่เป็นผู้สร้างสรรค์งานชิ้นนี้ขึ้น รวมถึงทุกคนที่นั่น เป็นองค์ประจุมถึงกับทำหน้าเหลือ อ้าปากค้าง เมื่อเจอคำวิจารณ์ที่ดูอย่างไร ก็เหมือนงใจกลั่นแกล้งกันชัดๆ มากกว่า ทำให้ผู้เสียหายโดยตรงอย่าง นักสตรีวีรธองถาม

“แต่คราวก่อนคุณเพิ่งบอกกับทีมงานเองนะคะว่าภาษาวัยรุ่นไป?”

ใช่!... หล่อนยังจำเรื่องเล่าชวนหัว (เสียว) จากเพื่อนร่วมงานที่พีริเซนต์ เรด แอปเปิลก่อนหน้าเธอได้ดี

“คะ สโลแกนคราวก่อนที่นำเสนอ ดูสั้นและห้วนเกินไป แต่คราวนี้ ก็ดูเยิ่นเย้อ มีแต่น้ำ ฟังแล้วยังไม่ค่อยประทับใจสักเท่าไร ทำเอาเมื่อกี้ พราวนี่เกือบนั่งหลับเลยนะคะ”

พูดจบ พราวรัตน์ ฤทธิฤกษ์ ลูกคำกิตติมศักดิ์ของ วี ธิงค์ เอเจนซี จำกัด (มหาชน) บริษัทโฆษณายักษ์ใหญ่ของตระกูลวิริยะพงษ์ ที่ดูแลด้านการผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ครบวงจร รับวางแผนจัดงานอีเวนต์เปิดตัวสินค้า ทำวิจัยเรื่องพฤติกรรมของผู้บริโภคที่มีผลต่อผลิตภัณฑ์ทั้งก่อนและหลัง การโฆษณา รวมถึงเป็นผู้ให้คำปรึกษาเรื่องการสร้างแบรนด์สินค้าและโลโก้ ก็เบะปาก ยกโหล่โดยไม่มีที่ท่าสะทกสะท้านแต่อย่างใด ก่อนจะหันไปส่งยิ้มหวานหยด ราวกับเกรงอกเกรงใจเสียดัมประดาให้ เซนทร์ วิริยะพงษ์ ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารงานลูกค้าหรือแอกเคาน์ตีไคเรกเตอร์ ชายหนุ่ม ผู้พ่วงตำแหน่งลูกชายคนเล็กของเจ้าของบริษัทและหัวหน้าทีมพีริเซนต์นี้

“ขอโทษด้วยนะคะคุณเซนทร์ ใจจริงคราวนี้พราวนี่คิดว่าจะให้ผ่าน อยู่แล้วเชียว แต่ติดแค่อย่างเดียวนั่น... ก็ตรงสโลแกนนี้แหละคะ พราวนี่ อยากให้ฟังดูกระชับ เข้าใจง่ายมากกว่านี้ แต่ต้องไม่ห้วนเกินไป จนไม่อาจ ซึมซับถึงความงามของเพชรในคอลเล็กชันนี้ได้ คุณเซนทร์จะว่าอะไร ไหมคะ ถ้าพราวนี่อยากจะให้ทางทีมงานช่วยกันแก้ไขจุดบกพร่องตรงนี้ อีกสักหน่อย แล้วค่อยมาพีริเซนต์ให้พราวนี่ฟังอีกครั้ง”

ดวงตากลมโตภายใต้แสงมาสคาราราคาแพงของคนพูดเหลื่อมอง

ไปทางชายหนุ่มด้วยความสะใจ เมื่อเห็นอดีตคนรู้จักที่กลายเป็นคู่แข่งใน
ภายในเวลาเพียงสามชั่วโมง กำลังนั่งทำหน้าที่เหมือนคนจะจมน้ำตาย ตอนนั้น
เธออยู่ในฐานะของลูกค้า ไม่ว่าจะเรื่องมากอย่างไร เซนทร์ก็ต้องก้มหน้า
จำใจยอมทำตามที่เธอสั่งอย่างไม่มีทางเลือก

พรสวรรค์มีเยี่ยมอย่างฟุ้งใจ นึกขอบคุณชายหนุ่มผู้เป็นรักใหม่ของเธอ
เสียจริงๆ เพราะเขาแท้ๆ ที่หยิบยื่นโอกาสแห่งการชำระแค้นมาให้ถึงมือเธอ
หญิงสาวจะอาศัยช่วงเวลาที่มั่งคั่งทองเช่นนี้เล่นงานและหาทางกลั่นแกล้ง
นายเซนทร์เสียให้สาสม เอาให้ผู้ชายนิสัยเสียคนนี้หัวหมุ่นเป็นลูกข่าง แล้ว
เมื่อคุณชาติ วิริยะพงษ์ ผู้เป็นที่ชายและผู้บริหารระดับสูงของวี ริงค์ เดินทาง
กลับจากการดูงานที่ญี่ปุ่นเมื่อไร เธอก็จะสลัดภาพนางมาร สวมมาदनางฟ้า
ยอมให้งานนายเซนทร์ผ่านง่ายๆ ด้วยความเต็มอกเต็มใจ เพื่อให้คุณชาติ
สุดที่รักได้เห็นถึงความใจดีมีเมตตา ไม่เคียด...ไม่เคยเรื่องมากเรื่องเยอะ
เหมือนที่ใครชอบเมาท์เธอลับหลังเลยสักนิด เรียกว่ายิงปืนนัดเดียวได้นก
ถึงสองตัว...

พรสวรรค์มีเยี่ยมหวานให้คู่แข่งอีกครั้ง ยิ้ม...อย่างที่เขาเห็นแล้วจะต้อง
เสียวสันหลังวาบจนนอนไม่หลับไปอีกหลายคืน เพราะสิ่งที่เธออุตสาห์
ทุ่มทุนทำมาตลอดตั้งแต่ชาติเดินทางไปต่างประเทศนั้น ไม่ได้ทำให้เธอ
ผิดหวังเลยแม้แต่นิด เมื่ออีกฝ่ายส่งยิ้มเจื่อนๆ สีสหน้าไม่สู้ดีตอบกลับมา

“ไม่มีปัญหาครับ คุณพรานนี่เป็นลูกค้าคนสำคัญของบริษัทเรา ยังไง
ผมก็ต้องดูแลคุณให้ดีที่สุดอยู่แล้วครับ”

ตัวต้นเหตุที่รู้อยู่เต็มอกกริบหยอดยาหอมเอาใจลูกค้าสาวไว้ก่อน
ราวกับกลัวว่าอีกฝ่ายจะคิดเปลี่ยนใจ ไม่รวมร่วมงานกับวี ริงค์ เนื่องจากเกรงคำ
กำชับของพี่ชายคนโตที่พูดเอาไว้กับตนก่อนเดินทางเป็นหนักหนาว่า ให้ดูแล
งานของไฮโซสาวรายนี้ให้ดีที่สุด อย่าให้มีอะไรขาดตกบกพร่องเป็นอันขาด
ไม่อย่างนั้นหัวเขานี้แหละที่จะขาดตามไปด้วย

“เอาเป็นว่าผมจะให้ทีมงานรีบแก้ไขตามที่คุณต้องการโดยด่วนที่สุด

นะครับคุณพราวนี่” เซนทร์ย้ำอีกครั้งอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ขอล้วงหน้าสามวันนะคะ” ท่าทางเกร็งใจอย่างที่ว่ากว่าก่อนหน้านี้
มลายหายไ้หมดแล้ว

“ครับ” คนที่เหมือนถูกสั่งกลายๆ ได้แต่จิกยิ้มแห้งๆ ก่อนจะหันมา
กล่าวปิดการประชุมอย่างรวดเร็ว “ถ้าอย่างนั้นผมขอเวลาให้ทีมงานกลับไป
แก้ไขในส่วนของสไลด์กันอีกครั้งหนึ่งนะครับ แล้วผมจะโทร. แจ้งคุณพราวนี่
ก่อนสามวัน เอาละ วันนี้ปิดประชุมได้ครับทุกคน”

ใจคนพูดมันบินปรู้อออกไปนอกห้องประชุมนานแล้ว หลังจากได้เห็น
สายตาอาฆาตของสาวสวยที่พุ่งแทงมายังตนให้สะดุ้งอยู่หลายครา แต่เซนทร์
ก็ยั้งต้องทนนิ่งรอให้ลูกค้าสาวเดินออกไปก่อนตามมารยาท ครั้นพอคล้อย
หลังร่างระหง ทั้งเขาและพนักงานวี จึงค์ทั้งหมดก็ถอนหายใจเฮือกออกมา
พร้อมๆ กัน ด้วยต่างรู้สึกว่บรรยากาศภายในห้องเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน
เหมือนสถานที่ชั่วแหละศพิทไม่ปาน ทุกคนรีบลุกพรวดกระวีกระวาดแย่งกัน
สาวเท้าเดินออกจากห้องประชุมแทบไม่ทัน

โดยเฉพาะกับคนที่เป็นจำเลยของเซเล็บสาวนั้น แทบจะพุ่งหลาวทะลุ
กระจกออกไปจากห้องประชุมทันที เพราะชินเขายังมัวแต่นั่งนิ่งนอนใจ
ไม่ยอมทำอะไรสักอย่างละก็ เชื่อเถอะว่า การพรีเซนตงานคราวหน้า เขาต้อง
เป็นฝ่ายนอนจมกองเลือดอยู่ในห้องชั่วแหละแห่งนี้ โดยมีเสียงเพลงดังแผ่วๆ
คลอตามมาอย่างโหยหวนว่า “ฉันเหมือนคนที่โดนเธอแทงข้างหลัง แล้วมัน
ทะลุถึงหัวใจ”

ฉะนั้นก่อนที่เขาจะตาย กลายเป็นซากศพที่น่าอนาถ เซนทร์จำต้อง
ดึงคนที่มื่อ่านาจ มีศักยภาพในการต่อกรกับลูกค้าสาวเจ้าอารมณ์รายนี้
เข้ามาช่วยกันกู้วิกฤตการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานให้บริษัทโดยเร็วที่สุด!

“สวยเลือกได้จริงจริง...”

พนักงานคนหนึ่งที่นั่งอยู่ในห้องประชุมเมื่อครู่บ่นอุบ ขณะรวมกลุ่ม

สูมหัวนินทาถูกคำกิตติมศักดิ์ด้วยความหมั่นไส้ ร่วมกับพนักงานคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เจอประสบการณ์โดยตรง จนหลายคนก็ค้นไม้ค้นมือ อยากรจะดึงทิ้งผมสวยๆ ของเจ้าหล่อนสักทีสองทีนัก กระทั่งเอตีหนุ่มก้าวเท้าเข้ามา ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“พี่ชัชอยู่ไหม”

น้ำเสียงขรึมๆ ผิดไปจากบุคลิกหนุ่มขี้เล่น ส่งผลให้บรรดาเขาเมาท์ประจำออฟฟิศรีบหุบปากจับ ก่อนที่พนักงานสาวคนหนึ่งจะเป็นคนกล่าวตอบ

“คุณชัชยังไม่อยู่ค่ะ”

“ไปไหนรู้ไหม”

“เห็นว่าจะลงไปดูรถที่อยู่ประจำเฟิงซีมาส่งนะค่ะ”

“ที่ลานจอดรถเหรอ”

“ค่ะ” คนบอกพยักหน้า

“ขอบใจมาก”

เมื่อได้คำตอบแล้ว เซนทร์ก็หันหลังเตรียมจากไป เพราะมีปัญหาหนักอกต้องเร่งปรึกษาพี่ชายคนรองโดยด่วนที่สุด แต่กลับถูกครีเอทีฟสาวผู้รับหน้าที่ดูงานโฆษณาของเพชรพรวาคนล่าสุดโพล่งถามขึ้นเสียก่อน

“เอ่อ...คุณเซนทร์ค่ะ” ตุลยามีสีหน้าลำบากใจอย่างเด่นชัด แต่จำต้องกลืนใจถามออกไป “ถ้ารอบหน้าตุลยังเสนองานไม่ผ่านอีก คราวนี้เราจะทำยังไงกันดีค่ะ”

เซนทร์มองสีหน้าวิตกของคนถามอย่างเห็นใจ เขารู้ว่าหล่อนต้องการจะสื่ออะไร ในแผนกนี้ไม่เหลือใครอีกแล้วที่พอจะออกไปรับหน้ากับนางสาวแสนมากเรื่องได้ เพราะหล่อนกับนัทัสสรเป็นอาร์ตไดเรกเตอร์และก๊อบปี้ไรเตอร์คู่สุดท้าย หหมดจากนั้นก็คงต้องให้พรวารค์มีคิดเนื้อหาโฆษณาเองดูบ้าง เขาอยากพูดแบบนี้ใส่หล่อนกลางที่ประมุขใจแทบขาดแต่ก็ทำไม่ได้ พี่ชายเขาต้องการงานนี้ ในฐานะน้องและพนักงานคนหนึ่งของบริษัท เขาเลย

ต้องกล้ากลืนทำงานนี้ให้สำเร็จ

ทีวี จึงต้องเจอวิกฤติ ทั้งที่การพิธีเซนต์งานทุกครั้งที่ผ่านมา พนักงานทุกคนในฝ่ายครีเอทีฟต่างก็ทำออกมาได้ยอดเยี่ยมไม่มีที่ติแล้วแท้ๆ หาใช่ความผิดของตุลยาหรือว่าพนักงานคนใดในที่นี่เลยสักคนไม่ ต้องโทษว่าเป็นความผิดพลาดของเขาคนเดียวล้วนๆ ถ้าวันนั้นเขาไม่ทะเล่อทะล่า จีบผู้หญิงแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ ทำให้ไฮโซสาวชั้นแนวหน้าของวงการเซเลบบ้านเราเสียหน้า พราวรัศมีก็คงไม่ผูกใจเจ็บเขาแบบทุกวันนี้ พอได้มาเจอกันอีกที ลูกน้องที่อยู่ในความดูแลของเขาทั้งหมดจึงถูกปฏิเสธงาน ไม่มีใครพิธีเซนต์โพรเจกต์ของ ‘เพชรพราว’ ผ่านเลยสักคน! ดังนั้นคนที่จะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ทั้งหมดตัวจริงก็คือ เขานี่ละ!

“คุณตุลไม่ต้องห่วงนะครับ ผมเข้าใจว่าพวกคุณพยายามกันมามากแค่ไหน ผมกำลังหาคนรับมืองานนี้อยู่ พวกคุณสบายใจได้” เขาตอบกลับน้ำเสียงหนักแน่น เรียกความเชื่อมั่นของพนักงานสาวกลับมา แม้ว่าตัวเองไม่แน่ใจนักว่า คนที่เขาเอ่ยถึงจะจัดข้อต่อกรกับฤทธิ์เดชของลูกค้ำสาวได้หรือไม่...บางทีอาจจะมึนหัว หรือไม่...ก็พังราบเป็นหน้ากลอง!

ตุลยายืนนิ่งหน้าด้วยความสงสัยว่าคนที่เจ้านายพูดถึงคือใคร ก่อนจะใช้เวลานึกไม่ถึงครึ่งนาทีก็ร้องออกมาเสียงดัง

“อย่าบอกนะคะว่าคุณเซนทร์คิดจะ...”

“ครับ” คนตอบพยักหน้ารับช้าๆ “เป็นอย่างที่คุณคิดนั่นละ”

“แต่ว่าคุณเซนทร์กำลังติดโพรเจกต์ใหญ่อยู่อีกสองสามอันนี่คะ” คราวนี้เป็นหนัสสรที่เอ่ยแย้ง

“ผู้อำนวยการฝ่ายของพวกคุณน่าจะรับงานได้อีกเพียบ เยอะซะยิ่งกว่าที่พวกคุณคิดเอาไว้อีก เพราะว่าเขาเป็นซูเปอร์แมนของบริษัทเราไงล่ะ” จากนั้นคนพูดก็ส่งยิ้มน้อยๆ ให้ทุกคน ก่อนจะหันหลังเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวร่างสูง ทรวดทรงกลมกลิ้ง สวมลัดสั้น มีใบหน้าที่ขึงตึง เดินกระแทกเท้าออกจากอาคารหรรษาขนาดใหญ่ห้าชั้น ตั้งเป็นเอกเทศจากตึกสูงระฟ้าภายในละแวกเดียวกัน ก่อนจะเลี้ยวขวาผ่านลานจอดรถด้านหน้ามายังด้านข้างของอาคาร ซึ่งด้านหลังมีส่วนหย่อมไว้ให้พนักงานพักผ่อนเวลาเลิกงานไม่ออก แต่ในสายตาคคนที่กำลังเดินอยู่นั้นไม่ได้รับรู้สึกว่ามันดูर्मรื่นเลยสักนิด

สุดท้าย...วันนี้เธอก็ยังไม่เจอคุณชาติอีกจนได้!

ยิ่งคิด พรสวรรค์ก็ยิ่งหยุดหด ทั้งที่วันนี้เธอตั้งใจว่าจะมานั่งทนเหม็นเมื่อคนที่เคยทำให้เธอได้รับความอับอาย เพื่อผู้ชายที่เธอคิดถึงมากที่สุดแล้วแท้ๆ แต่เรื่องกลับกลายเป็นว่านอกจากจะไม่ได้เห็นหน้าคุณชาติสุดที่รักดังหวัง ยังต้องกลับไปพร้อมความผิดหวังเหมือนเดิมอีกต่างหาก

เมื่อไหร่คุณจะกลับมาจากงานที่ญี่ปุ่นคะคุณชาติ รู้บ้างไหมว่ามีคนทางนี้คิดถึงคุณใจจะขาดอยู่แล้ว...ถ้าหากจะหนีไป พราวนี้ไม่ได้เจอคุณมาสองอาทิตย์แล้ว ถ้าจะระบุให้ละเอียดขึ้นอีกนิดก็ ๑๔ วัน ๓๓๖ ชั่วโมง หรือ ๒๐,๑๖๐ นาที'

ตาย! นี่เท่ากับว่าเธอไม่ได้เจอคุณชาติสุดที่รักมานานถึง ๑,๒๐๙,๖๐๐ วินาทีแล้วหรือนี่! มิน่าล่ะ เธอถึงได้รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกำลังจะลงแดงตาย!

พรสวรรค์หยุดเท้า ยกมือทาบอกด้วยความตกใจ ถึงจะยังแก้งนายเซนทร์ไม่หน้าใจ แต่อย่างไรเธอก็อยากเจอคุณชาติเร็วๆ มากกว่า ให้คุยงานกับคนน้องแบบนี้ทุกครั้ง มีหวังเธอได้หน้ายิ้มเหมือนคนแก่พอดี

อ้าย...หยุดหดจะตายอยู่แล้ว!

พรสวรรค์มียากจะตะโกนออกมาดังๆ ตอนนี้เธอเห็นอะไรเป็นขวางหูขวางตาไปหมด แม้แต่รถมอเตอร์ไซด์ของพวกเขาเมสเซนเจอร์ที่จอดหลบแดดเรียงรายจนแทบจะเกยกัน เธอยังพร้อมจะหาเรื่องพวกมันได้ทุกเมื่อ

รอบหน้าเธอยังต้องมานั่งฟังการพิธีเซนต์งานที่แสนจะน่าเบื่อหน่าย

โดยไม่มีคุณสมบัติแบบนี้อยู่อีกใหม่ เซเลบสาวคิดพลางยิ้มปากด้วยความ หงุดหงิด แคร่รอบนี้เธอก็เซ็งจะแยะอยู่แล้ว ขึ้นครวหาหน้ายังไม่ได้เจอหน้า คุณชาติอีก งานนี้เห็นที่เธอคงได้อาละวาดหนัก

เมื่อครู่ถ้าไม่คิดว่าเกรงใจทีมงานที่นั่งหน้าสลอนอยู่ภายในห้องประชุม ละก็ ปานนี้เธอคงได้กลายเป็นปอบผีฟ้า ปรีเข้าไปพอนเล็บใส่หน้า พ่อคนกะล่อนปลิ้นปล้อนเสียให้สมใจจนกว่าจะหายแค้น โดยไม่สนใจว่า ใครจะเอาเธอไปเพ็ดทูลกับคุณชาติอย่างไรบ้าง ปกติ เธอก็ไม่ใช่คนเจ้าคิด เจ้าแค้นอะไรนักหรือคนกะ ถ้าไม่มีใครมาหยามหรือสร้างความเป็นขี้ขี้หน้าใจ ให้จริงๆ เธอเป็นคนใจกว้างและพร้อมจะให้อภัยคนอื่นเสมอ ยกเว้นหมอนั้น นายเซนทร์ วิริยะพงษ์!

เพราะเขา...เขาคงเดี๋ยวนี่ทำให้ประวัติอันเลิศหรูของสาวสวยรวย เสน่ห์อย่างเธอต้องต่างพร้อย เขาใช้สองมือบดขยี้หัวใจเธอ ซ้ำร้ายยังเหยียบ ย่ำซ้ำเติมศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงด้วยสองเท้าที่กระเทีบลงมาอย่างไม่ปราณี หญิงสาวพูดได้คำเดียวว่าเขาเป็นคนที่ร้ายแสนร้าย ทั้งร้ายกาจและโหดร้าย มากที่สุดเท่าที่เธอเคยพบมา

ตลอดช่วงชีวิตยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมาของสาวสวยสะพรั่ง พราวรัศมีก็ เหมือนกับแอปเปิลหวานกรอบที่อยู่บนยอดไม้ นั่นละ หญิงสาวมีความมั่งคั่งม านชนิดที่เรียกได้ว่าไม่เป็นสองรองใคร ขนาดนางงามประจำจังหวัดยังต้อง ชิดซ้ายเมื่อขึ้นประคบคู่กับเธอ

พูดถึงฐานะทางครอบครัวหรือชาติตระกูล เธอยิ่งไม่น้อยหน้าไปกว่า เซเลบคนไหนๆ แต่ดูสตูดิโอที่ระบุชื่อบิดาคือนายทินกร ฤทธิฤกษ์ อดีต ปลัดกรุงเทพฯ กับมารดา นางเพชรรัตน์ เจ้าของกิจการเหมืองพลอย อันเลื่องชื่อในจังหวัดจันทบุรี ซึ่งมีแต่คนนับหน้าถือตาด้วยแล้ว คงจะพอ การันตีความร่ำรวยของเธอได้ไม่ยาก เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาถามว่าเธอ มีสมบัติพัสถานมากมายแค่ไหน เธอขี้เกียจนั่งนับนิ้วสาธยายให้เมื่อปาก

ยังการศึกษาหรือความเฉลียวฉลาด เธอเป็นอันดับหนึ่งเสมอ

เรียกว่าไม่ต้องกางสมุดพกให้คนที่บ้านดู เขาก็รู้ว่าเธอมีเงินได้เกรดสี่ทุกวิชา!

พราวรรค์มีรูปร่างหน้าตาหรือทรัพย์สินสมบัติที่เธอมีอยู่ มันช่วยไม่ได้เลยที่จะทำให้ใครบางคนออกอาการอิจฉาตาร้อน เธอมีชีวิตทางสังคมที่เพียบพร้อม ไม่ได้ลำบากลำบากอะไร เพียงแค่กระตักน้ำก็มีแต่คนวิ่งเข้าหาไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ใครๆ ต่างก็อยากรู้จักคุณหนูพราวรรค์ เจ้าของแบรนต์อัญมณีชั้นนำ เพชรพราวที่กำลังฮอตฮิตติดตลาดไฮโซ แถมยังพีแอร์ขนาดหนัก ถึงขั้นบรรดาคุณหญิง คุณนาย หรือเศรษฐินีต่างจังหวัดพากันตบเท้าเข้ามาซื้อเครื่องเพชรจากร้านของเธอไปใส่ประดับโฉมตามงานต่างๆ วังรอกองงานนั้นที่ เข้างานนี้บ้าง จนแทบจะชนกันตาย

ชื่อของนางสาวพราวรรค์ หรือพราวรรค์ ณ วินาทีนี้ ไม่มีใครไม่รู้จัก! เพราะเธอคือเซเลบชื่อดังที่มีข่าวพาดหัวลงนิตยสารของเหล่าไฮโซ หรือไม่ก็ต้องมีชื่ออยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งของคอลัมน์ข่าวการกุศลตามสื่อสิ่งพิมพ์แทบจะทุกฉบับไม่เว้นแต่ละวัน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้หญิงสาวกลุ่มอกกลุ่มใจอยู่บ่อยๆ เพราะต้องคอยค้นหาเสื้อผ้าจากแบรนต์ชั้นนำไปใช้ออกงานบ้าง ให้สัมภาษณ์บ้าง เพื่อว่าเวลาปรากฏโฉม เครื่องแต่งกายของเธอจะได้ไม่ซ้ำจนถูกใครๆ แอบนินทา

และด้วยความที่เธอมีพร้อมทุกอย่างแบบนี้ ผลแอปเปิลอย่างเธอจึงเป็นที่หมายปองของเหล่าภมรต่างๆ ที่ต้องการไขว่คว้าเธอไว้แนบกาย แม้ว่าต้นไม้นั้นจะสูงเสียดฟ้า ยากลำบากต่อการปีนป่ายขึ้นมาบนจุดสูงสุดที่เธออยู่มากแค่ไหน พวกเขาไม่เคยแสดงอาการย่อท้อ...

ชะที่ไหนดันล่ะ!

พราวรรค์มีแทบจะกรีตร้องออกมาดังๆ เป็นครั้งที่หลายสิบล้าน

นั่นมันแค่ช่วงแรกๆ ที่ได้รู้จักกันเท่านั้นล่ะ!

เพียงแค่เริ่มคบหากันไปไม่ทันไร พวกผู้ชายก็เริ่มออกกลาย อันตรธานไปจากชีวิตเธอก่อนเวลาอันควรทุกครั้ง เหมือนกำลังปีนต้นแอปเปิลอยู่ดีๆ

พวกเขาเกิดเหน้อยล้าขึ้นมาเสียดื้อๆ เลยพากันกระโดดลงสู่พื้นดินเบื้องล่าง ทั้งที่ยังปีนขึ้นมาได้ไม่ถึงคืบเลยด้วยซ้ำ

ชีวิตเธอมันช่างเหี่ยวแห้งน่าอัปเหาเหลือเกิน เธอควรจะมีความสุขแท้ๆ แต่กลับต้องทุกข์ระทม เพราะหลังจากนั้นทุกคนก็ไม่เคยเดินเฉียดเข้ามาใกล้วงโคจรเธออีกเลย ทั้งให้หญิงสาวเฝ้าถามตัวเองเหมือนกับแอปเปิลผลสีแดงว่า เธอมีสิ่งใดผิดปกตಿಯังนั้นหรือ

พรารวรัศมีอดสงสัยอยู่ตลอดเวลาไม่ได้ว่า ทุกครั้งที่เธอมีความรักเธอก็ทำตัวเป็นปกติดีทุกอย่าง เธอไม่เคยสร้างภาพลวงลลอกให้คู่ครองคนไหนหลงเชื่อในความดี เพราะเธอมีมันเต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจ ยิ่งไปกว่านั้น เธอคิดว่าตัวเองมีทั้งความนุ่มนวลอ่อนหวาน และมีภาพลักษณ์ของหญิงไทยใจงามแทบจะทุกกระเบียดนิ้ว

กลับกัน ผู้ชายตาต่ำพวกนั้นต่างหากที่มองไม่ทะลุถึงเนื้อแท้ดังทองคำของเธอเลยสักคน พวกเขาจึงทยอยพาเหรดโบกมือลาเธอไปเป็นแถวๆ มีแค่เพียงส่วนเล็กๆ เท่านั้นที่เธอทนไม่ได้ จนต้องเป็นฝ่ายสะบัดบ๊อบเชิดหน้าเดินหนีไปเสียก่อน เพราะคนเหล่านั้นเป็นผู้ชายจำพวกที่ผู้หญิงดึกๆ ควรอยู่ให้ไกลห่าง ถ้าไม่อยากโดนเอาไรด์เอาเปรียบ หรือหวังคบกันเพียงเพราะผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง ที่เหลือเธอก็รับได้แทบจะทั้งนั้น

พรารวรัศมีจำได้ว่าผู้ชายที่เธอคบด้วยนานสุดคือสามเดือน ก่อนจะลดหลั่นลงไปเหลือสามอาทิตย์ ทว่าที่ดูจะเป็นปกติก็คุยกับเธอได้ถึงสามวัน แต่นายเซนทร์คู่แค้นของเธอร้ายกาจมากกว่านั้น หลังจากที่เขาเพียรส่งสายตาหวานยิ้มให้เธอในงานสังคมนาหนึ่ง ทำยที่สุดเธอก็ส่งสาร ยอมใจอ่อนออกมาดินเนอร์กับเขาที่ร้านอาหารสไตล์ฝรั่งหรูชั้นบนสุดของอาคารที่เป็นสถานที่จัดงาน แล้วเพียงแค่สามชั่วโมงเท่านั้น บรรยากาศสุดแสนโรแมนติกก็หายวับไปกับตา เมื่อเขามาสะบัดก้นทิ้งเธอไปอย่างไม่ยั้ง

ทำไม...ทำไม ทำไม! แค่สามชั่วโมง สามชั่วโมงเองนะ!

เธอไม่ตีตรงไหน ทำไมเขาถึงมาลลอกให้เธอมีความหวัง แล้วก็ชิงหนี

กันไปง่าย ๆ รู้สึกเหมือนว่ามันไม่เพียงทำร้ายจิตใจเธอให้แตกสลาย ย่อยยับ แต่เขายังทิ้งรอยแผลฉกรรจ์ให้หัวใจดวงน้อยของเธออีกด้วย เพราะนายเซนทร์เป็นคนที่ทุบสถิติ ทั้งเธอไปด้วยเวลาอันรวดเร็ว ลึกลงกว่าผู้ชายทุกคนที่เคยเข้ามาจีบเธออย่างถล่มทลาย ทำให้เธอต้องจมปลักอยู่กับความอับอายมาจนถึงทุกวันนี้!

พรารัตมีเม้มริมฝีปากแน่น เมื่อทวนนึกถึงความแค้นที่ทำให้เธอเจ็บจนแทบกระอักทุกครั้งทีคิดถึง เธอบอกกับตัวเองว่า จะต้องล้างอายกับสิ่งที่ เซนทร์ วิริยะพงษ์ ทำกับเธออย่างแสนสันในในวันนั้นให้จงได้!

แล้วคนบนฟ้าก็ดูจะไม่โหดร้ายกับเธอมากเกินไป เมื่อท่านหมุนโลกกลมๆ ใ้เธอได้มาพบกับ ชชาติ วิริยะพงษ์ ซีอีโอหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรง ลูกชายคนโตของอดีตผู้บริหารบริษัทวี ริงค์ เอเจนซี จำกัด (มหาชน) เขาคือคนที่ทำให้บรรดาสาวๆ ก่อนเมืองต่างหลงใหลได้ปลื้มไปกับความสุภาพ อ่อนโยน และหน้าตาอันหล่อเหลาสวมเป็นผู้ดีของเขา ช่างแตกต่างกับน้องชายลึกลับ

หญิงสาวจำได้ดี ตั้งแต่แวบแรกที่สบตาคมทว่าแฝงความอบอุ่นอ่อนหวานของเขา ภายในงานเลี้ยงคือกเทศของบริษัทผลิตภาพยนตร์แห่งหนึ่งเมื่อสองเดือนก่อน หัวใจดวงน้อยที่เคยพานพบแต่ความผิดหวัง ซ้ำๆ ก็กลับหวนไหวเบิกบาน เธอรู้ตัวทันทีภายในเสี้ยววินาทีนั้นว่า สิ่งที่อยู่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดไม่ได้เป็นของเธออีกต่อไปแล้ว เพราะหมดทั้งสี่ห้องหัวใจเธอได้มอบให้แก่เขาผู้เป็นรักใหม่ รักสุดท้าย และจะเป็นรักเดียวที่ทำให้ชีวิตของเธอต่อจากนี้และตลอดไป พบแต่ความสุขสมหวัง...

นี่คือเหตุผลหลักที่เธอตัดสินใจหอบหัวโพรเจกต์ยักษ์ โครงการที่คิดขึ้นเพื่อเหล่าหญิงสาวผู้โชคร้าย โพรเจกต์ที่จะทำให้ผู้ที่ไม่เคยได้สมหวังในความรักเฉกเช่นเดียวกับเธอพบความสุข เธอจึงจ้างให้วี ริงค์ เอเจนซีเป็นผู้ผลิตโฆษณา เพราะเธออยากเจอกับคุณชาติ อยากสานสัมพันธ์ อยากจะร้องบอกเขาเป็นเพลงเหลือเกินว่า ‘หากไม่ดูเป็นการรบกวน ก็จะช่วยเธอมารักกัน...’

แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่าการตัดสินใจเข้าหาผู้ชายที่ดีพร้อมหนึ่งคนโดยใช้งานบังหน้าในวันนั้น จะทำให้เธอได้พบกับคู่อาฆาตคนสำคัญอีกครั้ง

หญิงสาวนั้นก็ยิ้มด้วยความลึกลับ ดีใจยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด เมื่อได้รู้ว่าเธอจะมีโอกาสแก้แค้นคนที่ทำให้หัวใจอันบริสุทธิ์ต้องเจ็บปวดรวดร้าว คนที่ทำให้เสน่ห์ของไฮโซสาวมีมลทิน คนที่เข้ามาจับแล้วทอดทิ้งเธอไป เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ คนที่ปล่อยให้เธอจมอยู่กับถ้อยคำตลิดนินทาและสายตาแปลกๆ จากผู้คนรอบข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำพูดเยาะเย้ยถากถางจากปากคู่ควงคนใหม่ของเขา ที่เดินเซ็ดหน้าเกี่ยวกับยกกันมาภายในงานเลี้ยงรุ่นที่มีเธอเป็นดาวเด่น

ยายมณีจรัส คู่แข่งและศัตรูตัวฉกาจที่เธอไม่มีวันยอมแพ้อย่างเด็ดขาด!

ทั้งๆ ที่เธอปฏิบัติตนกับตัวเองอย่างนั้น แต่ผู้ชายที่กล้าสลัดเธอทิ้งเหมือนทิงซูเก๋าๆ ที่ใช้แล้ว กลับหยามเกียรติ ศักดิ์ศรี และความภาคภูมิใจของเธอด้วยการหันไปคว้าแม่นั้นแทน ซ้ำยังจงใจพามาหยามกันถึงถิ่น แล้วแบบนี้จะให้เธอเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เธอทนไม่ได้ และยิ่งไม่มีทางให้อภัยเขาเด็ดขาด! ไม่มีวัน!

เพราะฉะนั้น เธอต้องแก้แค้นหมอนั้น นายเซนทร์จะต้องชดใช้กรรมเรื่องที่เคยทำให้เธอเสียหน้า พรสวรรค์มีจะตามจงลั้งจงผลาญ ตามรั้งความสร้างความปั่นป่วนุ่นวายให้ชีวิตของเขาไม่เป็นสุข เธอจะทำให้หมอนั้นรู้สำนึกและสุดแสนจะเสียดายที่ทิ้งผู้หญิงดีๆ อย่างเธอไป เพราะเธอจะก้าวเข้าไปเป็นพี่สะใภ้ของเขาในไม่ช้า พรสวรรค์มีสาบานกับตัวเองด้วยความมุ่งมั่น

การแกล้งทำตัวเป็นนางมารร้าย คอยจิบปากซึ้นวี่สั่งให้เขาแค้นงำ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นแค่จุดเริ่มต้นเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น หลังจากนั้นเธอจะเป็นฝ่ายรุกไล่พี่ชายของเขาอย่างจริงจัง แล้วเมื่อแผนการสานรักสำเร็จเมื่อไร เธอก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิริยะพงษ์ ที่นี้ทั้งศักดิ์และศรีของเธอก็จะ

เหนือกว่าน้องชายสามมืออย่างเขาหลายขุม ซึ่งนั่นเท่ากับเธอจะมีข้ออ้างอีกสารพัดที่จะนำมาใช้เล่นงานเขาเสียให้คงเหลือ เธอจะเอาความรักที่ชาติมอบให้สร้างบาดแผลใหญ่ในใจของเขา เธอจะทำให้เซนทร์ร้องให้ขี้มูกโป่ง กระวนกระวาย อยู่ไม่ได้ จนต้องมานอนร้องเกาะแข้งเกาะขาขอให้เธอยอมอภัยในความผิดมหันต์ครั้งนี้ พรสวรรค์มีจะรอให้ถึงวันที่เธอยืนยิ้มเยาะเขา อยู่ในอ้อมกอดของชาติ แล้วเชื่อเถอะว่าถ้าวันนั้นมาถึงเมื่อไร นายเซนทร์ วิริยะพงษ์ จะต้องเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน ทูรันทูรายจนแทบกระอักแน่!

หญิงสาวก้าวเดินพลางเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน คิดแค้นแค้นสะใจ จนกระทั่งมาหยุดเท้าลงตรงหน้ารถโพล์กลีเสลิ่งอ่อน ตาหวาน รุ่ยใหม่ล่าสุดของเธอพอดี พรสวรรค์มีพ่นลมหายใจฮึดฮัด เพราะทั้งสองฝั่งซ้าย-ขวามีแต่มอเตอร์ไซค์โกโรโกโสจอดประกบ เห็นแล้วรู้สึกหงุดหงิดเหลือเกิน เหมือนอะไรๆ ที่ได้เจอในวันนี้มีแต่ของที่มองดูแล้วขัดหูขัดตา ยิ่งพาให้อารมณ์เสียเข้าไปใหญ่

ด้วยความโมโหระคนพาล ทำให้พรสวรรค์มียกเท้าขึ้นเตะล้อหลังมอเตอร์ไซค์คันเก่าที่อยู่ใกล้เท้าเธอที่สุดอย่างแรง โทษฐานที่กล้าจอดเทียบรถแต่คั่นงามของเธอ โดยไม่หันมองหน้ามองหลัง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังมีใครนั่งเซ็กรถเส็งเคร็งที่เธอค่อนข้างอดและประทุษร้ายอยู่อีกฝั่ง แถมเจ้าของยังหวงแหน ทั้งรักทั้งทะนุถนอมราวกับลูกในไส้ ยิ่งถ้าพรสวรรค์มีรู้ว่าเขาคือผู้ชายหน้าโหด ปากร้าย นิสัยเสีย ไร้หนวดไร้เครา ทำทางแข็งกระด้างอย่างที่เขาเกลียดด้วยแล้วละก็ เธอคงจะไม่เอาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนไร้อารยะพวกนี้ด้วยการยันล้อรถเขาไปอีกสองที่ซ้อนอย่างเด็ดขาด!

๒

พริก! พริก!

ใครกล้าเหยียดมือรุกรักพ่อวะ!

แรงสั่นสะเทือนจากตัวรถ ทำให้คนที่กำลังนั่งยองๆ ล่ำรวมมอเตอร์ไซค์คันโปรดสบถในใจอย่างหัวเสีย อยู่ดีๆ ก็รู้สึกเหมือนมีแรงกระแทกจากใครบางคนเข้าอย่างจัง โชคดีที่เขาใช้มือยันไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นเจ้าสองล้อสุดรักสุดหวงของเขาอาจจะล้มลงจนเป็นรอยไปแล้วก็ได้

นี่ไอ้คนทำมันไม่รู้หรือไงว่าเจ้าโคเวนทรีอีเกิลฟลายอิงเอตคันนี้มี ความสำคัญกับเขามากขนาดไหน! ถึงแม้ภายนอกจะเป็นแค่มอเตอร์ไซค์ เก๋าๆ แต่ก็เก๋าและคลาสสิกไม่แพ้คันใหม่เป็นไหนๆ แถมยังมีประวัติที่ไม่ธรรมดา เพราะถูกสร้างขึ้นตั้งแต่คริสต์ศักราช ๑๙๒๘ รุ่นคุณยายเขายังสาว แปะสติ๊กเกอร์มาแล้วเห็นจะได้ แต่มันกลับยังวิ่งฉิวเหมือนรถมอเตอร์ไซค์รุ่นใหม่ในเมืองไม่มีผิด ยิ่งบางคนได้รับการซ่อมบำรุงเป็นอย่างดี อาจซึ่คล่องมากกว่ารถรุ่นใหม่พิมพ์นิยมเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นคนที่มาทำร้ายมันก็เท่ากับกระแทบหัวใจของเขาด้วย!

ความโมโหทำให้เจ้าของรถเผลอนำมองหาตัวการอย่างเอาเรื่อง ทว่าไบหน้าหวานละมุนที่ลอยเด่นอยู่ฝั่งตรงข้าม ทำให้ ชิซึย์ วิริยะพงษ์ บุตรชายคนกลางของผู้ก่อตั้งอาณาจักรวี จึงค์ เอเจนซีอันยิ่งใหญ่แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ผู้หญิงบอบบาง ท่าทางดูดีมีชาติตระกูลคนนี้นะหรือ จะกระทำการีรยาหยาบคายกับเจ้ามอเตอร์ไซค์สุดรักของเขาได้

ชิซึย์ยังนั่งยองๆ อยู่ที่เดิม แอบสังเกตรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายผ่านช่องว่างระหว่างตัวเครื่องและล้อหน้า ปกติถ้ามีใครใช้เท้าสะกิด ‘ลูกรัก’ เขาแบบนี้ละก็ ชิซึย์กลัวพูดเต็มปากเต็มคำเลยว่า เขาจะทำให้มันหงายท้องแอ้งแม้ง นอนครวญครางอยู่กลางถนนไปนานแล้ว! แต่เพราะอะไรล่ะที่ทำให้เขายังใจเย็นอยู่ได้ เพราะไบหน้าเรียวยาวไปซะ หน้าผากกว้างได้สัดส่วนดวงตากลมโตราวกับลูกกวางน้อย หรือจะเป็นคิ้วบางที่เรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบ ปลายไค้ดั่งปลายเส้นของจิตรกรเอก ซึ่งบรรจงตัวดวงตาอย่างประณีตนั้นหรือเปล่า

แววตาเขาอ่อนลงทันที ขณะไล่สายตาจากจมูกโด่งรั้น ปลายเขีตเล็กๆ ละเอียดจนมหาหยุดอยู่ที่ริมฝีปากอวบอิม ซึ่งดูเหมือนจะสะกดสายตาเขาไว้ได้อยู่หมัด ชิซึย์ถึงได้พลันเข้าใจ...

สิ่งสุดท้ายที่ต่างหากที่ทำให้เขาเกิดเปลี่ยนใจ!

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยพานพบผู้หญิงสวยมาก่อนในชีวิต ตรงกันข้ามเขาเห็นพวกหล่อหน้าแทบทุกวัน ทั้งดารา นักร้อง นางแบบ รวมถึงพนักงานภายในบริษัทและสาวสังคมนอกรั้ววี จึงค์ เอเจนซี จนบางครั้งเขาก็รู้สึกเอียน ผู้หญิงพวกนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดดึงดูดใจเขามากไปกว่ารูปลักษณ์ภายนอกที่ผู้ชายทั่วไปอาจมองว่าดี แต่สำหรับเขาคณะนี้ ‘ความสวย’ เป็นแค่เครื่องย่วยุกิเลสภายในจิตใจคนเท่านั้น

แล้วทำไมหลังจากมองผู้หญิงตรงหน้า ชิซึย์จึงรู้สึกว่ ‘ความสวย’ ของหล่อนกำลังทำปฏิกิริยากับใจเขา

ชายหนุ่มอดจงนในใจไม่ได้ เพราะนอกจากเขาจะไม่ลุกขึ้นจัดการ

หล่อน โทษฐานทำร้าย ‘ร่างกาย’ ลูกชายสุดที่รักแล้ว ชีขัยยังสัมผัสได้ถึง แรงปรารถนาที่ก่อตัวขึ้นเงียบๆ อยู่ภายในอีกต่างหาก

เขาเป็นอะไรไป เปลือกนอกของคนไม่เคยมีผลต่อจิตใจเขาไม่ใช่หรือ แต่ทำไมกับผู้หญิงคนนี้ เขาถึงได้มีความรู้สึกคล้ายกับจะ ‘ตกหลุมรัก’ หล่อนอย่างง่ายดายล่ะ!

ชายหนุ่มไม่อาจตอบคำถามของตัวเองได้ รู้แค่เพียงว่าในดวงตาที่ ฉายแววดู้อัน ริมฝีปากที่เผยอขึ้นเล็กน้อยอย่างคนที่พร้อมจามรรจา มัน ทำให้เขารู้สึกว่าหล่อนมีอะไรที่น่าสนใจมากกว่ารูปร่างหน้าตา ทั้งที่เขาเพิ่ง สังเกตหล่อนแค่ไม่กี่วินาที แต่กลับเห็นเสน่ห์ที่เปี่ยมล้นที่ซุกซ่อนอยู่ภายใน หล่อนมีลักษณะบางอย่างชวนมอง ดึงดูดใจ จนเขาไม่อาจละสายตาหรือ เหลียวคอไปมองทางไหนได้

ชีขัยนึกสงสัย อยากรู้ขึ้นมาติดหมัด ผู้หญิงที่เตะเจ้า ‘เหยี่ยว’ เป็น ใครกัน ใจเขาอยากจะได้เดินออกไปถามหล่อนตรงๆ เสียเดี๋ยวนี้ แต่สมอง กลับยังไว้ให้รอดูพฤติกรรมหล่อนต่ออีกหน่อยว่าจะทำอย่างไร ถ้าหาก หล่อนยังกล้าก่อกวนทะเลาะรักเขาอีกที่ คราวนี้ชีขัยจะเดินออกไปต่อว่าหล่อน อย่างไม่ไว้หน้า แต่หากว่าหล่อนนิ่งเฉยแล้วกลับขึ้นรถของตนไป เขาก็จะ... คนคิดนี้ไว้หน้า นั่นสิ ถ้าเป็นอย่างหลังเขาจะทำอย่างไร

ชายหนุ่มบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าต้องการอะไร ระหว่างแอบมองอยู่ ตรงนี้ หรือจะเดินออกไปทวงความยุติธรรมให้ลูกรัก พร้อมกับหาโอกาส ทำความรู้จักหล่อนเสียด้วยเลยดี เขาเฝ้าคิดวนเวียนซ้ำๆ สุดท้ายก็ตัดสินใจ นั่งอยู่กับที่ ลอบสังเกตุผู้หญิงที่แต่งตัวจัดเต็ม คล้ายกำลังจะไปโชว์ตัวบน พรหมแดงในงานออัสการ์ตอนกลางวันแสดๆ ต่อไป

หญิงสาวปริศนาสวมชุดราตรีสีดำยาวกรอมเท้า ด้านบนเป็นเกาะอก มีสายคล้องคอ อดผิวเนียนละเอียดลออช่วงลาดไหล่ ตัวชุดด้านหน้ามี พู่ล้อมประดับอยู่ เวลาหล่อนจะเอี้ยวตัวไปทางไหนที พู่ล้อมก็จะพลิ้วไหว ตามไปด้วย ทำให้เขาพลันนึกถึงนางสาวไทยเวลาโบกมือก่อนจะเดินออกไป

รับมงกุฎหลังประกาศผลชนะเลิศ!

จะไม่ให้คิดเช่นนั้นได้อย่างไรละ ในเมื่อเครื่องประดับที่หล่อนสวมใส่ ล้วนแล้วแต่เป็นเพชรเม็ดเบ็ง เข้าชุดกัน ทั้งต่างหู สร้อยคอ เข็มกลัด กำไล หรือแม้แต่แหวนที่นิ้วข้างซ้าย พวกมันพากันส่องแสงระยิบระยับเป็นประกาย อวด 'น้ำ' และ 'ไฟ' อย่างแข็งขัน ราวกับจะประกาศตัวว่ามันคือเพชรแท้ และผู้ที่สวมใส่ก็มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยมากเสียด้วย เพราะถ้าหล่อนจน คงไม่ทำตัวราวเป็นตู้เพชรเคลื่อนที่ ทำให้เขาถึงกับแสบตาเวลามอง เช่นนี้ได้แน่

ให้ตายสิ! หล่อนคิดว่ากลางกรุงแบบนี้จะไม่มีโจรหรือยัง! ชิษย์อดเห็บหล่อนในใจด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ หากเป็นน้องเป็นหมู่ เขาจะจับตีให้กินลาย

ระหว่างที่ซุ่มสำรวจจะคนวิจารณ์หล่อนอยู่ หญิงสาวที่ยืนหน้าบั๊งบมา ตั้งแต่ต้นก็พลันแสดงสีหน้าท่าทางหงุดหงิดยิ่งขึ้น อย่างกับจะรู้ว่าถูกเขานินทาอยู่กระนั้น ลักพักหล่อนก็ทำในสิ่งที่เขาไม่คาดฝัน ขาเดียวๆ ข้างหนึ่งจัดการยกย่นลูกรักเขาเต็มแรงอีกที ก่อนที่จะสบถอย่างหัวเสีย

“ผู้ชายเฮงชวย!”

หนุ่มเจ้าถิ่นจอมหวงรถลูกพรวด รีบเดินออกไปปรากฏกายทันควัน

“นี่คุณ! ทำอะไร!”

คนที่เข้าใจมาตลอดว่านอกจากตัวเองแล้ว ไม่มีใครยืนอยู่ตรงนี้อีก สะดุ้งโหยง รีบหันขวับไปทางต้นเสียง ก่อนจะเบิกตาโต เมื่อเห็นผู้ชายท่าทางห่ามๆ ยืนจังก้ากอดอกมองมาที่เธอด้วยสายตาดำทมิฬ

“เฮ้! นี่นายโผล่มาจากไหนยะ!”

“ผมจะ ‘โผล่’ มายังไงไม่สำคัญ แต่ไอ้คน ‘เฮงชวย’ ที่คุณว่า มันเกี่ยวอะไรกับมอเตอร์ไซค์ผมไม่ทราบครับ”

ชิษย์เลิกคิ้วถาม ท่าที่ชิงชัง ขณะย่อนถามคำที่หล่อนพูดไม่สุภาพ ส่งผลให้หญิงสาวที่มีชนกติดหลังออกอาการเล็กน้อย รีบกลบเกลื่อน

เหมือนคนไม่มีความผิดติดตัวทันที

“อะไรยะ ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย อย่างมากกล่าวหากันพล่อยๆ นะ!”

“ก็ผมเห็นอยู่ตำตา คุณยังจะบอกว่าไม่ได้เตะรถผมอีกี่ไรง”

คนที่ไม่ยอมจนแต่มีรีบเถียงกลับ

“ฉันไปทำตอไหน เมื่อไร หลักฐานก็ไม่มี ยังจะมีหน้ามาว่าคนอื่นเขาอีก นายนั้นแหละที่ไม่มีมารยาท นายแอบมานั่งมองฉันอยู่ใช่ไหม”

คนฟังยกมือข้างหนึ่งทำสะเอว กลอกตาไปมากับข้อกล่าวหาซึ่งว่าพลาถตามตัวเองว่า นี่หรือเปล่านะ ‘เสน่ห์’ ของหล่อนที่เขามองหา...ผู้หญิงตรงหน้า ‘หลงตัวเอง’ ซะไม่มี!

“ผมนั่งทนโทอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว คุณนั้นแหละที่ไม่มีตาตัวเอง”

“อ้าย...คนปากเสีย!”

เจ้าหล่อนกริตรี้อง มองเขาตาเขียวบ๊ึด ก่อนจะสะบัดเสียงตอบหัววนๆ

“ตาฉันนะมี แต่เอาไว้มองของสวยๆ งามๆ เท่านั้นละ นายเล่นเข้าไปนั่งสิงอยู่ในมอเตอร์ไซค์ๆ แบบนั้น ใครจะไปมองเห็นล่ะยะ”

“อ้อ...มองไม่เห็น ก็เลยถือวิสาสะเที่ยวเตะรถคนอื่นเล่นง่ายๆ อย่างนั้นสิ” คนฟังถามประชด

“ก็ฉันบอกแล้วว่าไม่ได้ทำ นายอย่ามาปรักปรำกันนะ” ผู้ร้ายปากแข็งยังคงปฏิเสธเสียงหลง

“เมื่อก็ผมว่าผมพูดชัดแล้วนะ ก็ผมเห็นอยู่เต็มสองตาตัวเอง คุณยังจะเถียงอีก”

“นั่นก็เอาหลักฐานมาโชว์สิ” หญิงสาวเซ็ดหน้าร้องทำอย่างมั่นใจ

“ตกลงจะไม่ยอมรับผิดๆ ไซ้ไหม” เขาถามเสียงสูง พร้อมกับสาวเท้าเข้าไปใกล้

แม้จะเริ่มหน้าใจ แต่พราวรัศมียังคงยืนกรานหนักแน่นคำเดิม

“ไม่!”

“ได้!” ชิษย์ยิ้มมุมปาก “ฉันผมจะมัดหลักฐานให้คุณดู”

ที่แรกชายหนุ่มตั้งใจแค่จะขูให้หญิงสาวยอมสารภาพ แต่พอเห็นท่าทางขลาดๆ ยามถูกเขาคุกคาม ชิษย์ก็ยิ่งสาวเท้าเข้าหา จนหญิงสาวถอยหนีไม่เป็นกระบวนการทำ หน้าตาตื่น ปากร้องแหว

“ยี้! อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะยะ”

ท่าทางหวาดกลัวแกมรังเกียจ แถมยังหลับตาปี เบือนหน้าหนี ซึ่แว่ล่ง ทั้งที่มีมือหล่อนสั้นระริก มันทำให้ชิษย์อดขำหล่อนในใจไม่ได้ เขาต้องกลั้นหัวเราะแทบตาย กว่าจะเก๊กหน้า ทำตาตุๆ อย่างสามขุมเข้าไปหา จงใจสอดมือลงในกระเป่ากางเกงซ้าๆ รวากับกำลังจะหยิบอาวุธร้ายแรงอะไรสักอย่างขึ้นมา ทำเอาคนที่ถูกแกล้งยิ่งอกลั่นขวัญผวา หันหน้ามามองเขา ทำตาปรอยเหมือนลูกแกะน้อย รอคอยให้หมาป่าอย่างเขาเปลี่ยนใจไม่ขยับ

“เอาละๆ ฉันยอมรับก็ได้ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

หล่อนยกมือขึ้นกันแฉงอกเขาที่กำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้ทุกขณะ ชิษย์ได้แต่นึกเสียดาย ที่จริงเขาอยากจะประชิดตัวหล่อนอีกสักนิด พอให้ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากกายหล่อน แล้วจึงค่อยถอยจาก แต่หญิงสาวกลับยอมแพ้เสียเองกลางคัน โดยที่เขายังไม่ได้ลงมือแกล้งอะไรหล่อนมากมายเลย แต่ทำหน้าที่เต็มชนิดๆ โหดหน่อยๆ หล่อนก็ขวัญหนีดีฝ่อเสียแล้ว ชิษย์เลยต้องตัดใจ เลิกรุกไล่ ทว่าก็ลอบยิ้มอย่างสมใจ เมื่อสุดท้ายหล่อนก็ยอมรับความผิดของตัวหน้าตาตื่น

ไม่คิดว่าการขูหล่อนเล่นๆ แค่นี้จะได้ผลเกินคาด สงสัยหนวดเคราเขาคงจะเริ่มรกรูรุง หล่อนถึงได้ทำอย่างกับเขาเป็นผีมาตกรใจโหด ‘เฟรดดี’ จากหนังเรื่อง *นิ้วเขมือบ* นึกๆ ก็อดสงสารหล่อนไม่ได้ ชิษย์จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงจากคราแรกเท่าตัว

“ถ้ายอมสารภาพออกมาดีๆ สะตั้งแต่ที่แรกละก็ ผมคงไม่ต้องใช้ลูกไม้หรอก”

“ลูกไม้?”

พรารวีร์คมีนิ้วหน้า ก่อนจะปล้นนึกได้ขึ้นมา เมื่อเห็นดวงตาเจ้าเล่ห์

ฉายแววพอใจ ผู้ชายคนนั้นแก๊งทำให้เธอตกใจกลัว เพื่อจะได้ยอมรับว่าเธอ
เตะรถเขาใช้หมิ่น แทนคำตอบ รอยยิ้มขี้ขี้ก็ผุดขึ้นบนมุมปากของอีกฝ่าย
ตอกย้ำความมั่นใจให้เธอ พราวรัศมีเลยยิ้มโมโห

หน้อย! คิดว่าคนอย่างพราวรัศมีจะยอมง่าย ๆ รี! ฝันไปเถอะยะ!

“นี่นายหลอกฉันนั่นแหละ” เซเลบสาวแว้ดถาม หน้าตาเอาเรื่อง เปลี่ยน
ท่าทีไปอย่างว่องไว

“ที่นี้คุณยังคิดจะกลับคำว่าได้ทำอีกไหมล่ะ”

“ถ้าใช่แล้วมีอะไรไหมยะ”

“ผู้หญิงอย่างคุณนี่... น่าจะเอาไปเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์หลังป่าช้าจริงๆ”
ชิษย์สบถอย่างหัวเสีย ชักจะหงุดหงิด เริ่มไม่สบอารมณ์อีกครั้ง แถมยังไม่
สนอีกด้วยว่าคนฟังแทบจะตื่นเร่าๆ กับคำกล่าวแบบมึนยของเขหรือเปล่า

“นายพูดแบบนี้หมายความว่ายังไงยะ พุดมาให้ชัดๆ นะ ไม่อย่างนั้น
ฉันจะเอาเรื่องนายไปขู่ฐานหมิ่นประมาท”

“ผมพูดยังไง ความหมายก็ตามนั้นแหละครับ แล้วแต่คุณจะตีความ”
ชิษย์ยกไหล่อย่างไม่มีหระ

“กรี๊ด... นายดำฉัน นายหาว่าผู้หญิงอย่างฉันเป็นผีเน่าขนาดต้องรีบ
เอาไปหมกอยู่หลังป่าช้า จะได้ไม่ต้องมีใครมาเจอเฉยเลยอย่างนั้นหรือ
นายกล้าดียังไง มีสิทธิ์อะไรมาว่าฉันแบบนี้!”

พราวรัศมีกระตืบเท้า แผลดเสียงดังด้วยความโกรธจัด ผิดกับผู้ชาย
ที่ต่อว่าเธอลิบลับ เขาแค่ทำหน้านิ่งๆ ย้อนถามกลับ

“ก็หรือไม่จริงล่ะ คุณมันเป็นพวกนิสัยเสียผิดกับหน้าตา เตะรถผม
แล้วไม่ยอมรับ อย่างนี้เขาเรียกว่าเสียมารยาท”

“กรี๊ด... หยุดพูดเดี๋ยวนี้ละ! นายจอตรถไม่ดีเองต่างหาก เล่นจอต
ขวางที่ขวางทางแบบนี้ ฉันก็ต้องเดินสะดุดบ้างเป็นธรรมดาสิ”

ข้ออ้างไม่เข้าท่าของผู้ร้ายช่างเถไปเรื่อยทำให้ชิษย์ถึงกับอึ้ง ยืนตาค้าง

“นี่คุณครับ รถนะ ไม่ใช่ผมตตะหนอย จะได้บอกว่ามีไม่เห็นกันง่าย ๆ

คันก็ออกใหญ่ คุณปลูกถั่วไว้ที่ตาหรือยังงี้ ถึงได้เดินสะดุดมันเข้านะ”

“อ้าย...นี่นายดำฉันอีกแล้วนะยะ!”

“เปล่า ผมก็แค่อยากรู้ว่าคุณตาถั่วรีเปล่าเท่านั้นละ”

“ตาฉันนะปกติยะ แต่นายนั้นละที่ปากเสีย! รถนายเก่าจนจะพังมีพังแหล่อยู่แล้ว วิ่งไวหรือเปล่านั้นไม่รู้ จะไววายไปทำไม ที่ฉันยังไม่บ่นเสียตายรองเท้าเลย คุณนี่เพิ่งถอยมาใหม่แท้ๆ ราคาตั้งสองสามแสน ไม่รู้เป็นรอยบ้างไหม”

ไอ้ท่าทางลอยหน้า จิบปากจิบคอกพูด ชิชัยก็ว่ามันน่าหมั่นไส้มากโขอยู่แล้วนะ แต่การที่หล่อนยกปลายเท้าขึ้นมาเพื่อเช็กดูร่องรอยความเสียหายนี่นะสิ เล่นเอาคนรักมอเตอร์ไซค์ยิ่งชิวอย่างเขาจนก็

นี่หล่อนเล่นเอาเจ้าเหี้ยวสุดคลาสสิกของเขา ไปเทียบกับรองเท้าอย่างนั้นเหวอ! ของไร้สาระพรรคั้นมันเทียบกับลูกรักของเขาได้ที่ไหน ทั้งที่หล่อนไม่รู้ประวัติความเป็นมาและสมรรถนะของมันเลยสักนิด แล้วหล่อนมาดูถูกมันได้อย่างไร เขาทนไม่ได้ และไม่คิดจะทนด้วย ชิชัยจึงพูดโพล่งออกมาว่า

“น้อยๆ หนอยเถอะคุณ ถึงเจ้าเหี้ยวลูกรักผมมันจะเก่า แต่มันก็เก่าไม่เป็นสองรองใคร เผลอๆ ราคาอาจจะแพงพอๆ กับไอ้รถเก่าตาหวานของคุณด้วยซ้ำ ห้ามมาดูถูกมันเด็ดขาด!”

“นายอย่าพูดให้ขำดีกว่า” เซเลบสาวมองเจ้าสองล้อที่เขาพูดโธ่ด้วยหางตา เมื่ออีกฝ่ายยกมันขึ้นมาเทียบกับรถโฟล์คสวาเกนรุ่นบีเทิลของเธอ มอเตอร์ไซค์บูโรทั้งพรรคั้นนะเหวอราคาหลายล้าน จ้างให้ก็ไม่เชื่อ!

พรวรรคมีไม่เห็นว่ามันจะดูดีมีราคาตรงไหน ก็แค่รูปร่างแปลกตาไปจากมอเตอร์ไซค์ธรรมดาชนิดหนอย ด้านหน้ามีไฟกลมๆ อันใหญ่ติดอยู่ตรงกลางแฮนด์บังคับ ตัวเครื่องและท่อไอเสียเชื่อมต่อกันออกมาด้านข้างขนาดของล้อนั้นใหญ่เทอะทะ เวลาขี่คงจะบังคับยากพอๆ กับการขี่มอเตอร์ไซค์วิบาก หรือไม่อาจจะยากกว่าเสียด้วยซ้ำ แถมเบาะที่นั่งก็เป็นหนังสือดำ

ค่อนข้างซีด ดูแล้วคงแข็งแสนแข็ง จนพรารัศมีอดสงสัยไม่ได้ว่าก้อนของหมอนี่ไม่ดำน้างหรืออย่างไร

สรุปแล้วไม่ว่าจะดูส่วนไหน กลับห้มองอย่างไร ‘ไอ้ ‘แมงกะไซค์’ คันที่เธอกำลังเฟ่งพิศอยู่นี้ ก็เหมือนกับเศษเหล็กเก่าๆ มากกว่า มันไม่น่าพิศมัย และยิ่งไม่ควรเอาออกไปซื้อวัตผู้คนบนท้องถนนเลยสักกิด แล้วเจ้าตัวยังจะกล้าพูดอีกหรือว่าเจ้าเศษเหล็กคันนี้ราคาแพงหุฉี

เอ๊ะ! หรือว่าหมอนี้จะเป็นพวกกรรโชกทรัพย์

พรารัศมีเบิกตากว้างกับข้อสันนิษฐานที่ตัวเองเพิ่งนึกได้หมาดๆ ก่อนจะรีบตัวตลสายตาสำรวจตรวจตราผู้ชายตรงหน้าอย่างละเอียดยิบ นอกจากนี้ใบหน้าเขาจะมีหนดเคราขึ้นเป็นไรเขียวครี้มแล้ว ผมเผ้าถูกจัดเสยไปด้านหลังทั้งหมด อดศึระะด้านข้างที่เถผมออกทั้งสองด้าน รวากับเป็นน้กเลงหัวไม้ แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พรารัศมีไม่ไว้ใจ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ยังมีบางสิ่งค้ำนอยู๋ในใจนิตๆ

หญิงสาวกวาดสายตาเฟ่งพิศจโครงหน้าโดยรวมของเจ้าตัวอีกคร้ังเสร็จแล้วก็นึกโมโหตัวเองที่ต้องยอมรับอย่างเลียงไม่ได้ว่า ยามมองใบหน้าคมสันในระยะใกล้ๆ แบบนี้ อีกฝ่ายจัดว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดี...ไม่ลี ต้องเรียกว่าคมเข้ม อิม...เธอให้เข้าชั้น ‘หล่อ’ ก็ได้

ถึงอีกฝ่ายจะหน้ารักเพราะหนดเครา แต่ยังคงความหล่อเหลาเอาไว้ไม่น้อย ทั้งดวงตาคมลึก จมูกโด่งเป็นสัน ปากหนา แต่ได้รูป แหกเช่นคนที่ชอบพูดจาโพงผาง ไม่เกรงใจใคร แนวกรามเขาดูเด่นชัด ให้ความรู้สึกแข็งแแกร่งสมชาย ยิ่งผิวของเขาเป็นสีแทนอย่างคนกรำแดดด้วยแล้ว พรารัศมียิ่งเชื่อว่าคงเป็นที่ถูกอกถูกใจบรรดาผู้หญิงที่ชื่นชอบหนุ่มสุดเท่ แต่งตัวเซอร์นิตๆ เข้าไปอีก พวกหล่อนคงจะหลงใหลได้ปลื้มในรูปร่างสูงใหญ่ หุ่นกำยาล่าสัน มีมัดกล้ามเนื้ออยู่ภายใต้เสื้อยืดคออ้วยสีขาว ทับด้วยสูทผ้าฝ้ายสีเข้ม ดูดีมีราคาอีกชั้น ต่างกับกางเกงยีนสีซีด ขาดวินในบางส่วนชวนให้ซัดใจ ทว่าช่างเข้ากับรองเท้าผ้าใบแสนเก่าที่พรารัศมีดูไม่ออกเลยว่

ก่อนมันจะมีสภาพอะมูกอะมอมแบบนี้ มันเคยเป็นสีอะไร แต่อย่างไรเสีย แม่ผู้หญิงที่กรี๊ดกร๊าดหนุ่มแบบนี้ คงไม่สนหรอกว่ามันจะมีสีขาวหรือเขียว มาก่อน พวกหล่อน่ารักได้ เพียงแต่ไม่ใช่สำหรับเธอ!

พรารวัศมีชอบผู้ชายหล่อแบบสะอาดสะอ้านมากกว่า พวกที่ซึก กางเกงยีนปีละหน บอกตรงๆ เธอทนไม่ได้! แค่เรื่องแต่งตัว เขายังเหมือน คนกระเป่าแห้ง มีเลื้อสูทตัวนอกเท่านั้นละที่ดูดีหน่อย นอกนั้นมอซอ เหมือนกันหมด แล้วนับประสาอะไรจะไปซื้อมอเตอร์ไซค์ราคาเป็นล้าน

“สามพันห้า”

“อะไรสามพันห้า” ชิษย์ถามอย่างงงๆ เมื่อจู่ๆ หญิงสาวก็พูดอย่างไม่มี ปี่มีขลุ่ย

“มอเตอร์ไซค์นาย” พรารวัศมีบ๊วยไปไปทางคำตอบ “ซื้อสามมือสอง ไซ้ใหม่”

คนฟังถึงบางอ้อ คำนอกหู โกรธมากจนไม่รู้ว่าจะจัดการกับหล่อน อย่งไรดี

“ถ้าคุณพูดแบบนี้อีกที ผมจับคุณเข้าไปอยู่ในพิพิธภัณฑ์หลังป่าช้า จริงๆ แน่”

แทนที่จะหวาดกลัว พรารวัศมีกลับหัวเราะคิกคัก

“นี่ฉันให้ราคาแพงแล้วนะ”

ชิษย์เกลียดการโอ้อวด แต่ไม่ชอบให้ใครสบประมาทมากกว่า จึงพูด โพล่งออกมาอย่างเหลืออด

“เห็นมันเป็นเหมือนเศษเหล็กแบบนี้ก็เถอะ แต่ให้รู้ไว้ด้วยนะว่าราคาด มันสามล้านห้า!”

“สามล้านห้า!?”

หญิงสาวแกล้งทำตาโต ยกมือทาบอกอย่างตกใจ ลักพักก็คลี่ยิ้ม ยกไหล่ สอดมือลงในกระเป๋าสะพาย หยิบธนบัตรจำนวนหนึ่งออกมา ก่อน จะเดินเอาไปยัดใส่มือเขา

“อะไร” ชิชย์ถามเสียงแข็ง

“ค่าเสียหาย” หญิงสาวจิบปากจิบคอพูดราวกับเวทนาเขาเหลือใจ

“ที่นายกูเรื่องโก่งราคาเนี่ย เพราะต้องการจะเรียกร้อยค่าเสียหายจากฉันใช่ไหมล่ะ นายคงรู้สินะว่าฉันรวย โอเค ฉันยอมจ่ายก็ได้ ฉันให้ค่าเสียหายเวลาเปลืองน้ำลายของนายสามพันห้าก็แล้วกัน หวังว่าคงพอนะ ที่หน้าทีหลัง ถ้าอยากได้เงินซ่อมรถ บอกฉันตรงๆ ก็ได้ ฉันพร้อมช่วยเหลือคนจนเสมอ แต่อย่าเที่ยวไปชูตริตไถเงินชาวบ้านเขาแบบนี้อีก มันไม่ดี เข้าใจไหม”

ชิชย์จ้องหน้าหล่อนขมิ่ง นี่เขากลายร่างเป็นเด็กเลี้ยงแกะไปแล้วหรือ แถมยังถูกยายตัวดีสั่งสอนราวกับเป็นนักเรียนเกรงก็ไม่ปาน นี่ถ้าหล่อนเป็นผู้ชายละก็ เขาต่อยปากแตกไปนานแล้ว!

ชิชย์ได้แต่คิดพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไม่ตอบโต้อะไรหล่อนกลับไปทั้งสิ้น เพราะเจ้าหล่อนเป็นผู้หญิง แถมยังสาวและสวยอีกต่างหาก น่าเสียดายที่นิสัยกับรูปร่างหน้าตาช่างสวนทางกันราวฟ้ากับเหว เขานึกสงสัยจริงๆ ว่าทำไมหล่อนถึงไม่พกมารยาทติดตัวมาด้วย หรือหล่อนทำตกหายตั้งแต่ยังเด็กเสียก็ไม่รู้

หนุ่มเซอร์ชยับเท้าเข้าไปใกล้ รีบยึดเงินที่เจ้าหล่อนใช้พาดหัวเขาคืนกลับไป จากนั้นก็หันหลังเดินกลับมาตัวตุงขึ้นนั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์สุดรักของเขาทันที ท่ามกลางเสียงหวานๆ ที่ร้องถามอย่างไม่พอใจ

“ทำไม ไม่พอรีไยละ นี่ฉันใจดีพุ่มให้สุดตัวแล้วนะ ใครเขาจะเชื่อว่าไอ้รถผุๆ พังๆ แบบนี้จะมียาคาตั้งสามล้านห้า นายน่าจะโกหกให้มันเนียนกว่านี้หน่อยนะยะ อย่างน้อยถ้าบอกว่าเอาไปปลุกสระระแหงขายได้สตางค์มาแบบนี้ฉันน่าจะเชื่อมากกว่า...”

พราวรัตน์มีพุดว่าเขาฉอดๆ โดยไม่ทันสังเกตคนที่เธอคิดว่ายอมยกธงขาวแล้ว ทันทีที่เขาติดเครื่องยนต์ คนปากเสียก็บิดคันเร่งถึๆ ปล่อยควันโขมงออกจากท่อไอเสียพุ่งใส่ใบหน้าเธอเต็มเปา ทำเอาไฮโซสาวต้องรีบถอยหลัง หลับตาปี ยกมือขึ้นปิดจมูกกลางปิดควันท่อไอเสียวอมเหายกใหญ่

“แต่ก็ๆๆ อ้าย...ทำบ้าอะไรของนายเนี่ย!”

หญิงสาวตวาดแหวัดพร้อมกับกระแอมกระไอ พอวันเริ่มจางจืดค่อยๆ ลืมตามองเขาอย่างโมโห พรารวัศมีเห็นอีกฝ่ายมีรอยยิ้มซ่อนอยู่บนใบหน้า เขามองมาที่เธอ ก่อนจะยกมือขึ้นแตะแก้มตัวเองเบาๆ เป็นเชิงบอกให้เธอรู้ตัว หญิงสาวจึงรีบใช้หลังมือปาดแก้มนวลที่ได้รับการตกแต่งด้วยเครื่องสำอางอย่างดี ก่อนจะลดหลังมือของตัวเองลง มองคราบเขม่าที่ติดอยู่บนนั้น เธอถึงได้ปลันเข้าใจ ที่แท้เขาไม่ได้ตั้งใจจะยอมแพ้เลยสักนิด แต่เจตนาจะเอาคืนเธอแบบนี้!

พรารวัศมีเงยหน้ามองผู้ชายมาดกวนตาขุ่นเขียว เห็นเขากระตุกริมฝีปากยิ้ม ส่งสายตามาเยาะเย้ยถากถางเธออีกว่า

“ที่นี้รู้รึยังละ ว่ารณผมวิงได้หรือเอาไว้ปลุกสระระแหง?”

แล้วเจ้าตัวก็ขโมเตอร์ไซค์คันเก่าจากไป พร้อมกับเสียงหวีดร้องที่ตั้งไล่หลังเขาอย่างเดือดดาล

“กรี๊ด...อย่าให้ฉันเจอหน้านายอีกนะ!”

๓

หลังประคาร์มกับสาวสวยแปลกหน้า ราวสิบนาที่ต่อมา ชิซซึกิ
ชี้เจ้าสองล้อวนกลับมาจอดที่เดิม อดเหลือบมองแม่รถเต่าตาหวานเหมือน
เจ้าของไม่ได้ แต่ไม่เห็นนิ้วแวมันจอดอยู่ในบริเวณใกล้เคียงนี้เลย สงสัย
เจ้าหล่อนคงจะไปแล้ว

ดี! จะได้ไม่ต้องพบเจอกันอีก ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ เถียงเก่งซะมัด
ทำทางตื้อน่าดู แถมยังไร้มารยาทอย่างร้ายกาจ! นี่ตึนะที่เขาเอาเจ้าโคเวนทรี
ออกไปลองเครื่องหลังซ่อมแล้วไม่มีปัญหา ไม่อย่างนั้นเขาจะถือว่าเป็นเพราะ
หล่อนนั่นละ ที่เตะลูกรักเขาจนทำให้มันออกอาการ ‘ลำออย’ ซ่อมไม่หาย
เสียที ยิ่งถ้าเกิดมันเกรนนานกว่านี้ เขาแคว้งไม่ได้อีกสักวันสองวัน สงสัย
‘พ่อ’ มันคงได้ซึ่มเศร้าเฉาตายตาม

เขาไม่อยากกล่าวคำอำมาตกับหล่อน อย่างที่พระเอกหนังไทยสมัยก่อน
ชอบใช้ ประมาทว่า...

‘ต่อให้เธอหนีฉันไปสุดหล้าฟ้าเขียวที่ไหน ฉันก็จะตามตัวเธอกลับมา
ชดใช้ให้จงได้!’

ชายหนุ่มก้าวขาจากมอเตอร์ไซค์พลางนึกไปซ้ำไป เขาก็ช่างคิดไปได้ สงสัยสายเลือดความเป็นครีเอทีฟจะพลุ่งพล่าน ตอนที่ได้ยลดวงหน้าหวานๆ เขายอมรับกับตัวเองตามตรงอย่างไม่อายเลยว่า ครั้งแรกที่เฝยหน้าขึ้นมาพบหล่อน เขาเหมือนตกอยู่ในเวงค์ ตะลึงในความงามและรู้สึกถึงเสน่ห์บางอย่าง...

หล่อนสวยแบบที่เขากลัวพูดว่า ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนสวยเท่าหล่อน ยิ่งตอนยืนนิ่งๆ เขานึกว่าหล่อนเป็นรูปปั้นหรือภาพเขียน ด้วยความที่หล่อนงามแบบไร้ที่ติ เขาเลยพลอยคิดว่าหล่อนคือศิลปะสมบูรณ์แบบที่ศิลปินชั้นเลิศรังสรรค์ขึ้นมา สิ่งเดียวที่ทำให้เขารู้สึกว่าหล่อนเป็นคน มีลมหายใจ ก็คือแวตาสุกสกาวที่เต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาคุณั้น นี่คงจะเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดเขา...แล้วเจ้าหล่อนก็สำแดงให้เขาเห็นอย่างเต็มตา ด้วยการหาข้ออ้างมาถกเถียงกับเขาชนิดคอเป็นเอ็น

ชิชัยนึกถึงตอนที่เจ้าหล่อนต่อปากต่อคำกับเขาแล้วแผลอมยิ้มน้อยๆ ออกมา เหตุผลที่คนช่างเถเถาสีข้างเข้าถูในการเตะมอเตอร์ไซค์คนอื่นคือ ‘สะกด’

ฟังแล้วอยากจะบ้าตาย!

แต่ชิชัยว่าตัวเองนี่ละที่เพี้ยนกว่าหล่อนเป็นไหนๆ เพราะแทนที่จะโมโหซุ่นเคือง เขากลับชอบใจ รู้สึกสนุกที่ได้ปะทะคารมกับหล่อนเป็นวรรคเป็นวร สงสัยเขาจะนิยมความรุนแรงเข้าไปเสียแล้วละมัง

เมื่อก็ก็เหมือนกัน ที่เขาคิดว่าขออย่าได้พบเจอหล่อนอีกเลยมันใช่เสียที่ไหน ความจริงในใจมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้ อ้อ จะเพิ่มข้อหา บ้าบอให้ตัวเองอีกสักข้อก็ได้ นี่ถ้าเจ้าโคเวนทรีเป็นคน มันก็คงร้องบอกว่า พ่อใจร้าย! ชิชัยมั่นใจว่าเจ้าเหี้ยมจะต้องน้อยใจ เพราะพ่อแบบเขาดันโกรธผู้หญิงที่ประทุษร้ายมันไม่ลง

“แกไม่ได้โดนเตะคนเดียวหรอกนะ พ่อเองก็โดนเขาถีบเหมือนกัน”
ชายหนุ่มพิมพ์พาลงลูบเบาๆลูกรักอย่างปลอบใจ ก่อนจะหัวเราะในลำคอ

กับความคิดของตน

‘พ่อโดนเขาตีหัวใจ อាកารแบบนี้แหละใช่!’

หล่อนไม่ได้แค่ ‘สะดุด’ ใจเขา แต่ ‘กระทืบ’ หัวใจเข้าไปให้เต็มๆ เลยต่างหาก คนคิดยิ่งกว้างขึ้นอีกนิด ก่อนจะสายหัวสลัดความคิดเพื่อเจ้อออกไป แล้วเดินกลับเข้าภายในอาคารที่ทำงานอีกครั้ง

“หายไปไหนมาครับพี่ชัชชัย ผมตามหาชะตั้งนาน”

ระหว่างเดินผ่านประชาสัมพันธ์ ซึ่งเป็นด่านแรกเข้าสู่บริษัทฯ จึงค์เสียงน้องชายคนสุดท้ายห้องแห่งวิริยะพงษ์ก็ดังขึ้น ทำให้เขาหยุดเท้าหันไปสนทนาด้วย

“เอารถไปลอง เย็นนี้ว่าจะขี่กลับ เมื่อเช้าฉันนั่งแท็กซี่มา”

คนฟังพยักหน้ารับแแกนๆ แล้วรีบเอ่ย “มิน่า...ผมเดินวนหาในลานจอดรถอยู่ตั้งหลายเที่ยว ไม่เจอพี่ชัชชัยเลย”

ชัชชัยหันตามองท่าทีลูกลี้ลูกนของน้องชายแล้วถามอย่างรู้ทัน

“นายมีอะไร คงไม่ได้เที่ยวสร้างปัญหาไว้ให้ฉันคอยตามเช็คตามล้างให้อีกหรอกนะ”

เซนทร์ทำหน้าที่เจื่อน เพราะข้อสันนิษฐานของพี่ชายนั้นช่างแม่นยำเหลือเกิน

“พี่ชัชชัยเนี่ย...รู้ใจผมไปหมดซะทุกอย่าง”

“คราวนี้เรื่องอะไรอีกล่ะ” พี่ชายถอนใจอย่างระอา

“งานของลูกค้ากิตติมศักดิ์คนใหม่ นะครับ”

“นายอย่าบอกนะว่ามีมือขนาดคุณตุลยังเอาไม่อยู่อีก ี่ระดับหัวกะทิของบริษัทแล้วนะ”

“นั่นละครับคือสิ่งที่ผมกำลังจะพูด เอาไงดีละพี่ชัชชัย” เซนทร์พูดเสียงอ่อย หน้าจ๋อยเหมือนคนหมดกำลังใจ

“เขาให้เหตุผลไหม”

“ฟังแล้วฟังจะอึ้ง เธอบอกว่าคุณตุลพรีเซนตงานยืดยาดเวินเว้ออย่างกับลิเก!”

“ไหนว่าคราวก่อนห้วนไป” ชิษย์ขมวดคิ้ว เริ่มรู้สึกตึงตังๆ ในใจ
จริงอยู่ที่เขายังไม่เคยเห็นหน้าค่าตาของลูกค้าสาวกิตติมศักดิ์รายนี้ เพราะเวลาหล่อนมาฟังการพรีเซนตงานที่นั่นที่ไร เขามักจะต้องออกไปทำงานนอกสถานที่เสียทุกครั้ง แต่ทั้งที่คลาดกัน ชิษย์ยังได้ยินกิตติศัพท์ของเจ้าหล่อนลอยเข้าหูมาพร้อมๆ กับเสียงบันของลูกน้องในแผนกไม่เว้นแต่ละวัน ทุกคนต่างก็พร้อมใจกันตั้งฉายาสรรเสริญหล่อนว่าสวยดับจิต เพราะถึงเจ้าหล่อนนั้นจะสวยบาดใจ แต่นิสัยถึงขั้นดับจิต ใครก็ตามที่ได้พูดคุยหรือร่วมงานกับหล่อนเพียงแค่ครั้งเดียว จะรู้สึกเหมือนกำลังนั่งอยู่ในห้องฆ่าแหละศพที่มีแต่ความหนาวเหน็บและสยดสยองอย่างไรอย่างนั้น

จู่ๆ ชายหนุ่มก็นึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นมา คนที่ทำให้เขาทั้งอารมณ์เสียและแอบอมยิ้มได้ในเวลาเดียวกัน

“หวังว่าลูกค้าของชาติคงจะไม่ใช้หล่อนหรือกะ!”

ชายหนุ่มสังหรณ์ ก่อนจะสนใจฟังสิ่งที่น้องชายพูดต่อ

“จริงๆ ทั้งงานของคุณตุลและครีเอทีฟคนอื่นๆ ที่พรีเซนตคราวก่อนนะ ดิจนไม่มีที่ติแล้วละครับ แต่ผมว่าลูกค้ารายนี้เธอคงใจจะหาเรื่องแกล้งกันมากกว่า”

“เขาจะอย่างไรกันไปทำไม ถ้างานเราซ้ำ เขาก็เสียหายไปด้วย”

“ถ้าเป็นลูกค้ารายอื่นนะ ‘ใช่’ แต่สำหรับคนนี้ ผมว่า ‘ไม่!’” เซนทร์
เว้นช่วง ลอบกลืนน้ำลาย ทำทางละล้าละล้งเหมือนคนที่คิดไม่ตก ก่อนจะตัดสินใจสารภาพกับพี่ชายอย่างหมดทางเลียง “คือ...ผมเคยจีบเธอในงานสังคัม”

นั่นไง...เขาว่าแล้วไหมล่ะ! ชิษย์แทบจะตืดนิ้ว รีบชิงพูดแทนน้องชายเสียเองว่า

“แล้วนายก็ชิงหนีไป”

คนผิวดำก็หน้ารับซ้ำๆ ทำตาปรอยๆ

“ก็ใครจะรู้ล่ะครับว่าผู้หญิงสวยๆ หน้าตาน่ารักขนาดนั้น จะมีนิสัยตรงกันข้าม!”

ยิ่งฟังสิ่งที่น้องชายพูด ชิษย์ก็อดคิดถึงเจ้าของรถเต่าตาหวานไม่ได้จริงๆ ผู้หญิงที่เขาเจอเมื่อครูๆ ดูท่าทางก็ไม่น่าเชื่อว่าจะตะโกนทรีลูกรักของเขาได้ เรื่องมันซักจะเข้าเค้าอย่างไรชอบกล ปากหยักหน้าจึงอ้าเอ่ยด้วยความสนใจใคร่รู้

“ไหนนายลองเล่าให้ฟังหน่อยซิว่าเธอเป็นยังไง”

เมื่อพี่ชายเปิดช่อง เซนทร์เลยใส่อารมณ์เต็มที่ราวกับคนเก็บกดมานาน

“วันนั้นผมไปงานเลี้ยงแทนพี่ชาติ ก็เลยได้รู้จักกับเธอ พี่ชิษย์รู้ไหมครับว่าเพียงแค่เห็นเธอจากข้างหลัง ผมก็ตกหลุมรักเธอทันที ผมยอมรับเลยว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวยมาก ผิวขาว ผมยาว หุ่นดี ภูทอกผมสุดๆ เจอแบบนี้ผู้ชายคนไหนบ้างล่ะครับที่จะไม่เข้าไปจีบ”

ไม่รู้ว่าทำไมท่าทางกระดิกกระต่ายยามที่เซนทร์พูดถึงสาวสวย มันดูน่าหมั่นไส้เสียทุกที ยิ่งคิดว่าผู้หญิงที่หมอนี้ชายขนมจีบอาจจะเป็นคนเดียวกับที่เขาเองก็รู้สึกสะอึดตายด้วยแล้ว ชิษย์เลยเหินบเจ้าตัวกลับไปແປးๆ คั่นๆ

“ฉันทึ่งล่ะ ที่ไม่จีบผู้หญิงพม่าเพื่อเหมือนนาย!”

คนเล่าโอดครวญทันใด “โอ้พี่ชิษย์ อย่าเพิ่งตอกย้ำผมได้ไหม ฟังผมให้จบก่อนสิครับ แล้วพี่จะรู้ว่าทำไมผมถึงต้องรีบเผ่นแน่บแทบไม่ทัน”

“รีบๆ เล่ามา”

“ถึงพี่ชิษย์ไม่เร่ง ผมก็จะเล่าอยู่แล้วล่ะครับ พี่ลองคิดดูนะครับว่าใครจะไปทนเธอได้ ผมอุตส่าห์จะสร้างบรรยากาศโรแมนติกให้เธอประทับใจก็เลยพาเธอไปดินเนอร์อาหารฝรั่งเศสบนดาดฟ้า มองเห็นวิวสวยๆ ของกรุงเทพฯ ได้แบบ ๓๖๐ องศา แต่พอไปถึงร้านบู๊ป คุณเธอก็เล่นมีเรื่องกับบ๊อยในร้านบู๊ป กับอ๊อคเค่หยิบเมงูมาให้ผิดเท่าันนั้นแหละ เธอก็โวยวายเสีย

ยกใหญ่หาว่าที่พนักงานเอาเมนูของหวานมาให้ก่อน เป็นเพราะตั้งใจจะไล่เธอออกจากร้าน ทำเอาพวกเด็กเลิร์ฟ บาร์เทนเดอร์และผู้จัดการถึงกับหน้าเสียวไปตามๆ กัน ผมงั่งทั้งสงสารทั้งอายจนแทบมุดหน้าหน้าหนึ่งลงใต้โต๊ะเลยละครับ”

“ขนาดนั้นเชียว”

ชิซึย์ครุ่นคิด ชักเริ่มแน่ใจแล้วสิ เพราะผู้หญิงที่เซนท์เล่าช่างเหมือนคนที่เขาเจอเมื่อครู่เสียจริง หล่อนสวยขนาดที่น้องชายเขาต้องเหลียวหลังจนคอเคล็ดอย่างแน่นอน และพฤติกรรมหล่อนก็ดูเยอะไม่ต่างจากที่เซนท์พูดเสียด้วย นี่ถ้าเขาเกิดเดาถูกละก็ เท่ากับว่าเขาจะหาคำตอบที่อยากรู้ได้ทันที...

หล่อนเป็นใคร และมาทำอะไรที่นี่

“นายไม่ได้พูดเวอร์ไปซะไหม” ชิซึย์ถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

“นี่ยังน้อยไปนะครับ”

คนฟังยิ่งขมวดคิ้วหนัก “ยังมีอะไรมากกว่านี้อีกหรือ”

“โอ๊ย...อย่าให้ผมพูดดีกว่า เดี่ยวจะหาว่าผมนินทาผู้หญิง แต่พูดก็พูดเถอะ พี่เชื่อไหมครับว่าพอคุณเธอหย่อนก้นนั่น ยังไม่ทันจะสั่งอาหาร เธอก็มีเรื่องกับคนในร้านเข้าอีก คุณเธอดันตาดตีเหลือบไปเห็นว่าโต๊ะข้างๆ เขาเอาเพชรปลอมมาหลอกขายคุณนายไฮโซ วิญญาณเจ้าของร้านเพชรก็เลยเข้าสิง รีบทำหน้าที่พลเมืองดี ลูกพรวดเข้าไปนั่งข้างๆ ยายคุณนายทันที แถมยังถือวิสาสะเอาเพชรปลอมเม็ดนั้นขึ้นมาส่องโดยไม่ถามเจ้าของเขาลักคำ”

“นี่ขนาดไม่เอากมาทนะ” ชิซึย์นึกขำน้องชาย ท่าทางเซนท์จะขยาดยายคุณหนูตุ้เพชรคนนี้เข้าไป

“เฮ้...พี่ก็ลองนึกสภาพว่าพี่เป็นผมดูสิครับ ตอนที่เธอควักแว่นขยายขึ้นมาส่องเพชรแบบเอาเป็นเอาตาย แล้วเทียวอธิบายเป็นชอตๆ ว่าเพชรพวกนั้นนี่คือคิวบิกเซอร์โคเนีย คนไทยเรียก ‘เพชรเลี้ยง’ หรือ ‘เพชรรัสเซีย’ แยกง่ายมากสำหรับคนที่โตมากับเพชรพลอยอย่างเธอ แค่ดูว่า

เหลียมไม่คม สีสะท้อนที่พาวิลเลียนเป็นสีส้มเกือบทุกเหลียม แตกต่างกับเพชรแท้ที่เป็นสีฟ้าและส้มในบางเหลียม ถ้าเอาไปส่องไฟ จะเห็นเป็นประกายรุ้งมากกว่าเพชรแท้ แค่นี้ผมก็อายคนทั้งร้านจะแย้อยู่แล้ว แต่แม่คุณยังลุกขึ้น เท้าสะเอว โกงคอเถียงกับคนขายที่ควักใบรับรองคุณภาพขึ้นมาโชว์อีกว่าของแบบนี้ใครก็ปลอมกันได้ ผมละอึ้งไปเลยที่เธอกล้าพูดถึงขนาดนั้นแล้วที่เลวร้ายสุดๆ เธอยังหันไปยุคนายคนนั้นอีกว่า คนที่เอามาขายอ้างว่าเป็นของร้านเลยต้องรีบขายให้ไหม ถ้าไม่เชื่อสายตามือเปล่าๆ อย่างเธอละก็เตรียมเสียใจและเสียเงินแสนไปฟรีๆ ได้เลย” เซนทร์ระบายด้วยความอัดอั้นตันใจ

“แล้วคนขายเขาว่ายังไง”

“ก็ถือว่าเธอยกใหญ่นะสิครับ” เซนทร์ตอบ ก่อนจะสาธยายวีรกรรมของลูกค้าสาวรายนี้ต่ออย่างมั่นใจ “แต่ขอโทษ นอกจากคุณเธอจะไม่สลดแล้ว ยังถึงกลับโผล่กลับหน้าตาคนในร้านหันมามองกันเป็นตาเดียว กลัวว่าเธอจะอาย เลยสะกิดแขนเธอเบาๆ กะให้รู้ตัว แล้วจะรีบพาเธอเดินออกไปจากที่นั่นให้เร็วที่สุด แต่พี่ซิชย์รู้ไหมครับ เธอหันมาแหงใจผมว่ายังไง”

ซิชย์ส่ายหน้า อาศัยช่วงจังหวะที่น้องชายสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดเอ๋ยถาม

“ว่า?”

“เธอหาว่าผมแล้งน้ำใจ เห็นคนตกทุกข์ได้ยากตรงหน้ายังไม่ช่วยกัน ผดุงความยุติธรรมอีก แล้วหลังจากนั้นผมก็ถูกเธอแหวดใส่ซะไม่มีขึ้นดีที่ว่าแบบนี้ ผมควรรอยทัพบตามระเบียบไหมล่ะครับ”

ซิชย์ทำหน้าที่น้องชาย แต่ก็ตอบกลับไปด้วยใจเป็นธรรม

“แต่สิ่งที่เธอทำก็น่ายกย่องอยู่นะ”

“ผมรู้ครับ แต่ว่า...” เซนทร์ถอนหายใจยาว “ผมอยากเดินดวงคนธรรมดา ไม่ใช่ผู้กล้าแห่งเขาเหลียงซานซะหน่อย”

“เพราะแบบนี้เธอเลยโกรธนายตั้งแต่ตอนนั้น” คนที่ปะติดปะต่อเรื่องราวจนเข้าใจกล่าวต่อเสียงเอง

“ก็ผมไม่รู้ที่รับว่าจะต้องมาเจอกับเธออีกครั้ง ในฐานะลูกค้า...”

“สรุปว่าที่นายวิ่งโรม่าหาฉันนี่ เพราะจะให้ช่วยใช้ไหม” ชิซึยด์ักคอตถาม

“ถ้าไม่ใช่พี่ ผมก็มองไม่เห็นแล้วว่าจะมีใครพรึ่เซนต์งานนี้ผ่าน” เซนทร์เพียรทำตาละห้อย พุดน้ำเสียงท้อเทียวให้ดูน่าสงสาร

“แต่ฉันยังปิดโปรงเจกต์คุณเหมราชไม่เสร็จเลย”

คำตอบของชิซึยด์แทบจะดับฝันคนฟัง แต่น้องชายตัวแสบก็ยังไม่วายมรามือง่ายๆ

“แต่ก็จวนจะเสร็จแล้วไม่ใช่เหรอครับ เหลือแค่เก็บงานนิดหน่อยเท่านั้น ที่เหลือพี่ชิซึยด์ก็ให้ลูกน้องทำต่อก็ได้นี่ครับ”

“ทำแบบนี้คุณเหมราชเขาได้ด่าฉันนะสิ” ชิซึยด์เอ็ด “ฉันสัญญากับเขาไว้แล้วว่าลงจะไปคุมงานด้วยตัวเอง เขาถึงไว้ใจยอมให้เราดูแลโปรงเจกต์ใหญ่นี้ง่ายๆ ถ้าขึ้นฉันทำอย่างนายว่า แล้วเกิดเขาไม่พอใจขอยกเลิกโฆษณาในเครือพัทธรณกิจอันต์ทั้งหมดขึ้นมา ที่นี้ละ นายกับทีมเออีของนายได้วิ่งวุ่นหางานมาทดแทนในส่วนเขาถอนโฆษณาออกไปจนหน้ามืดแน่!”

คนโดนดูหน้าเสีย รีบกล่าวคำขอโทษ

“ผมขอโทษครับพี่ชิซึยด์ ที่พุดจาเอาแต่ใจ แต่ผมไม่รู้จะทำยังไงแล้วจริงๆ งานนี้สำคัญกับพี่ชาติมาก ถึงขนาดออกปากฝากฝังแกมบังคับว่าให้ผมดูแลโปรงเจกต์ เพชรพราว ให้ดีที่สุด อย่าให้มีอะไรขาดตกบกพร่องหรือทำให้คุณพราวรัศมีไม่พอใจเป็นอันขาด พี่ก็เห็นว่าผมกับทีมเออีพิพพยายามกันมากแค่ไหน ทั้งเอาอกเอาใจ คอยแก้งานตามที่ต้องการทุกอย่าง แต่ก็ยังไม่อาจเอาชนะความเรื่องมากของคุณเธอได้ นี่ลูกน้องพี่ก็เริ่มถอดใจกันไปหมด แม้แต่คุณตุลเองยังไม่อยากจะรับงานนี้เลย ตอนนี้นะผมแทบจะหาคนพรึ่เซนต์งานไม่ได้แล้ว ขึ้นเป็นแบบนี้ พี่ชาติกลับมาคงเอาผมตายซัวร์!”

สีหน้ากัลลฑลุ่มของน้องชายทำให้ซิชย์อดใจอ่อนไม่ได้

“นายต้องพรีเซนตงานอีกที่วันไหน”

คนกลุ่มใจเริ่มมีความหวัง เมื่อเห็นทางรอดอยู่รำไรจึงรีบบอกพี่ชาย
ทันควัน

“ภายในสองอาทิตย์นี้แหละครับ ผมไม่ได้ระบุวันไว้ แคบอกกับเธอ
ว่าขอเวลาให้คนของผมแก้งานหน่อย แล้วจะรีบแจ้งล่วงหน้าก่อนพรีเซนต
งานสามวันครับ”

แล้วไม่นาน คำตอบที่เซนทร์รอดคอยก็หลุดออกมาจากริมฝีปากหยัก
ของผู้เป็นที่

“ฉันจะเจียดเวลามาช่วยงานนายแล้วกัน”

“จริงนะครับ!” เซนทร์แทบตะโกนลั่นเมื่อได้รับคำตอบอันน่ายินดี ยิ่ง
พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้ายิ้ม เซนทร์ก็กล่าวด้วยความลึกลับ “ขอบคุณครับ
พี่ซิชย์ ผมคิดแล้วว่าพี่ต้องช่วยผม”

“คราวหน้าก็อย่าขยันทหาเรื่องปวดหัวมาให้ฉันอีกล่ะ” ซิชย์ไม่วายแหวะ
พร้อมเอ่ยทิ้งท้าย “เดี๋ยวนายเอาเอกสารของโครงการนี้ทั้งหมดไปวางไว้ที่
โต๊ะฉันด้วยนะ ฉันจะเอากลับไปคิดให้ที่บ้าน”

“ได้ครับพี่ซิชย์”

เอตีหนุ่มเดินผิวปาก ยิ้มกริ่มกลับเข้าแผนกอย่างอารมณ์ดี จน
กระทั่งได้ยินเสียงสมาร์ตโฟนรุ่นล่าสุดที่ซุกตัวอยู่ในกางเกงผ้าเนื้อดีตั้งขึ้น
เซนทร์จึงสอดมือลงกระเป๋าทาบเจ้าเครื่องมือสื่อสารขึ้นดู เมื่อพบว่าเบอร์ที่
ไซร้อยุบหน้าจออกเป็นของพี่ชายคนโต รอยยิ้มก็พลันเลือนหายไปจากใบหน้า
รีบสาวเท้ากลับเข้าห้อง เอื้อมมือปิดประตูลงกลอน ก่อนกดรับสายด้วย
น้ำเสียงที่เสร้างทำเป็นรีนรีนเหมือนปกติ พร้อมๆ กับเดินไปเลื่อนหมูลี่ภายใน
ห้องลง ปิดกระจกทุกบาน กั้นสายตาจากพนักงานด้านนอกที่อาจมองเข้ามา

“ว่ายังไงครับพี่ชาติ”

“งานเป็นไงบ้าง”

“มีระดับผมไม่มีพลาตอยู่แล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ” น้ำเสียงช่างแตกต่างกับใบหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นทันตา

“หวังว่าที่นายพูดมาคงไม่ได้โม้ นะ”

“สาบานด้วยเกียรติของเอตีหนุ่มสุดหล่อเลยครับ” นิ้วชี้และกลางรีบกยกไขว้กันทันที

“ชิชย์ยังไม่รู้เรื่องใช่ไหม”

คนถามเสียงขมิ้มวกเข้าเรื่องที่เซนทร์ไม่ค่อยอยากเอ่ยถึงสักเท่าไร เพราะเพิ่งจะผิดคำสั่งฎญาที่เคยให้ไว้กับพี่ชาย ก่อนจะเดินทางไปดูงานต่างประเทศมาหยกๆ เขาเลยหาทางเอาตัวรอดด้วยการบอกความจริงแค่ครึ่งเดียว เพราะถึงเขาจะแฉนไปขอร้องให้พี่ชิชย์ช่วยดูแลโพรเจกต์เพชรพราวก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เผยความลับออกไปเสียหน่อย เจ้าตัวยังไม่รู้เรื่องทั้งหมด เพราะฉะนั้นก็ถือว่าเขาไม่ได้โกหกพี่ชาติแต่อย่างใด

“ยังครับ”

“ดีแล้ว นายไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น รอให้ถึงเวลาแล้วฉันจะเป็นคนบอกหมอนั่นเอง” ชาติเอ่ยอย่างโล่งอก ก่อนจะกำขบนิ้วชาย “จำไว้นะ ห้ามดึงชิชย์เข้ามา ‘เอี้ยว’ โพรเจกต์นี้เด็ดขาด ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น นายต้องพยายามแก้ไขเอง เข้าใจนะ”

คนที่ทำเรื่อง ‘ต้องห้าม’ ไปแล้วแอบสะดุ้ง พี่ชาติโทร. มาราวกับมีญาณหยั่งรู้อย่างนั้นละ เซนทร์จึงตอบกลับอย่างไม่ค่อยเต็มเสียงนัก

“ครับ”

พลันก็ใจชื้นที่ดูเหมือนคนฟังไม่ได้ผิตสังเกตุ

“อาทิตย์หน้า ถ้านายพอจะมีเวลาว่าง ไม่ได้ไปปาร์ตี้กับสาวๆ คนไหนละก็ ช่วยไปเอาแหวนเพชรที่ฉันสั่งทำพิเศษกับคุณพราวนี้ที่ ป่านี่คงเสร็จแล้วละ ฉันไปเอาเองไม่ได้ เพราะยังต้องศึกษางานที่นี้อีกหลายส่วน ก่อนจะตัดสินใจขยายงาน คงอีกนาน อย่างน้อยๆ ก็ร่วมเดือนนั้นแหละกว่าจะได้

กลับไป”

ผู้ที่ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธหน้าที่ใหม่จำต้องรับคำด้วยน้ำเสียงที่ห่อเหี่ยวมากกว่าเดิม “ครับ”

เขาวางสายจากพี่ชายแล้ว แต่ก็ต้องซึ้งใจกับงานใหม่ที่เพิ่งออกขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ เพราะแค่คิดว่าต้องไปเจอผู้หญิงเรื่องมากที่พร้อมจะอาละวาดฉีกเนื้อเขาอยู่ตลอดเวลา เซนทร์ก็ถึงกับเสียวสันหลังวาบ รู้สึกเหมือนว่าชีวิตเขาอาจจะสั้นลงอีกหลายปี

‘หนึ่ง...สอง...สาม...’

เสียงนับเลขในใจดังขึ้นจากคนที่ยืนจตุๆ จ้องๆ มองเลขหมายสิบหลักที่แสดงอยู่บนหน้าจอมือถือ แต่ไม่ยอมแตะปลายนิ้วลงบนแถบโทร. ออกสักที เพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่า ตกลงแล้วเขาจะโทร. หาหล่อนหรือว่าจะไปเจอกันสัปดาห์หน้าเลยดี

ใจหนึ่งเซนทร์อยากคุยกับเจ้าของร้านเพชรพราวเพื่อดูท่าทีหล่อนก่อน แล้วค่อยไปเอาแหวนของพี่ชายสัปดาห์หน้า ทว่าพอจะกดโทร. ออกเขาก็นึกถึงเสียงแหลมๆ ที่จะแวดกลับมา หลังจากได้รู้ว่า ‘คูพิพาท’ อย่างเขาเป็นคนโทร. ไป เซนทร์เลยอดขุ่นใจ รู้สึกสยดสยองขึ้นมาไม่ได้ เสียงของ ‘นางสาวพราวรัศมี’ คงจะทะลุทะลวงผ่านโทรศัพท์ ตรงเข้าใส่ตบระสาทก่อนจะทำลายล้างสมองส่วนหน้า ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการได้ยินของเขาจนหมด เขาอาจจะกลายเป็นคนพิการ ประสาหรับเสียงเสื่อม!

แต่อีกใจก็แย้งว่ายิ่งดีกว่าที่เขาจะเดินดุ่มๆ ไปหาเซเลบสาวเจ้าอารมณ์ เพราะเขาไม่มีวันรู้ว่าตัวเองจะพุดพิศหูหล่อนตอนไหน เมื่อไร ถ้าเป็นในโทรศัพท์ อย่างมากหล่อนก็แค่ด่า แต่ถ้าเขาอยู่ตรงหน้า รับรองว่าได้ถูกตีหัวเบะกลับมาแน่!

สุดท้ายเซนทร์เลยยอมแตะปลายนิ้วโป้งลงบนแถบโทร. ออก ก่อนจะกรอกเสียงทักทายหวานหยดเมื่อมีผู้รับสาย

“สวัสดีครับคุณพราวนี่”

“มีอะไร”

เสียงหัวน้จ้ดถูกส่งตรงมาที่ม้แวงเขาทันที ทำเอาเซนทร์เริ่มอ้กอ้ก

“คะ...คือผม...”

“ถ้าไม่พูด ฉันจะวางสายแล้วนะ!”

เซนทร์รวบรวมความกล้าร้องบอก “อย่าเพิ่งรับคุณพราวนี่ คือ... ผมมีเรื่องจะขอรับรองคุณ”

“เรื่องอะไรยะ อ๊ะ! อย่าบอกนะว่านายคิดจะรื้อพี้นอดีตของเรา ฉันขอบอกให้รู้ไว้เลยนะว่ามันสายไปแล้ว ฉันไม่สนใจผู้ชายเลี้ยงเครื่องอย่างนายหรอกยะ”

“เ้...คุณพราวนี่ครับ ผมรู้ว่าผมผิด แต่คุณจะไม่ให้อภัยผมสักนิดเลยเทรอครับ”

“ไม่มีทาง!”

แม้จะถูกปฏิเสธโดยที่คนพูดแทบไม่เสียเวลาคิด แต่เซนทร์ก็ไม่ละความพยายามหาทางแก้ต่าง ทั้งหมดก็เพื่อภารกิจสำคัญที่พี่ชายมอบหมายมา

“วันนั้นผมไม่ได้ตั้งใจจะหนีกลับก่อนจริงๆ นะครับ ผมยื่นรอกคุณอยู่นอกร้านตั้งนาน แต่ไม่เห็นคุณออกมาสักที ผมเลยคิดว่าบางที...เอ่อ...คุณอาจจะอารมณ์เสียจนกลับไปแล้ว ผมถึงได้กลับบ้าน ถ้าผมรู้ว่าคุณยังอยู่ข้างในละก็ ผมไม่มีวันทิ้งคุณไว้ที่นั่นคนเดียวเด็ดขาด”

“โกหก! ฉันเดินออกมาไม่เห็นแม่แต่เงาชายเลยนะยะ” พราวร์คมีแหว

“แล้วคุณออกมาหลังจากนั้นก็ชั่วโม่่งละครับ” เซนทร์ถามเสียงแผ่ว

“แค่สองชั่วโม่่งเองยะ ก็ฉันต้องอยู่เคลียร์กับผู้จัดการร้านก่อนนี่ ว่าปล่อยให้มีจ้ชชชพ้เข้ามาขายเพชรปลอมถึงในร้านได้โ่ง แบบนี้มันประมาทไม่ใส่ใจความปลอดภัยของลูกค้าเลยนะยะ ร้านก็ออกทรูตูมีระดับแท้ๆ แต่กลับปล่อยให้มีความผิดพลาดขนาดนี้เกิดขึ้นได้ แล้วถ้าฉันถูกพวกโจรมันจับตัวเอาไว้เพราะเกิดสะดุดตาในความสวย หรือแหวนเพชรบนนิ้วของฉันดันเปล่งแสงไปกระทบตามันเข้าละก็ ฉันจะทำโ่งโ่งละ ฉันก็ต้องพิทักษ์

ผลประโยชน์ของฉันสิ”

“แต่...ไอ้สองชั่วโมงที่คุณว่านะ มันพาเข้าไปจนร้านปิดเลยนะครับ ผมก็ต้องเข้าใจผิดเป็นธรรมดา”

เมื่อสิ่งที่อีกฝ่ายพูดมาขัดกับความเชื่อของตน พราววิศมีจึงแย้งกลับ ด้วยการขุดคุ้ยความร้ายกาจของอีกฝ่ายขึ้นมาแฉ

“ไม่รู้ละ ต่อให้นายจะแก้ตัวยังไง สำหรับฉัน นายก็เป็นได้แค่ผู้ชายเฮงชวยคนหนึ่ง จำได้ไหมว่าหลังจากคืนนั้นนายทำอะไรไว้กับฉัน นายเล่นหายเข้ากลีบเมฆไปเลย เท่านั้นยังไม่พอ นายยังเหยียบย่ำทำให้หัวใจที่บอบช้ำของฉันพังยับเยินไม่เหลือซาก นายหันไปดวงกับยายมณีจรสต่อหน้าต่อตาฉัน นายจงใจจะเยาะเย้ยฉันใช่ไหม!”

“ใครกันครับมณีจรส” เซนทร์เอ่ยถามอย่างงงๆ ถึงเขาจะดวงสาวสวยมากหน้าหลายตา แต่ไม่คุ้นหูชื่อนี้เลยสักนิด

“ก็ยายเจสซี่ไงล่ะยะ”

“หา!” เอตีหนุ่มมั่งกิมก็กับข้อหาอีกหนึ่งกระแงที่ถูกยึดเยียดมาให้ เขาเพิ่งรู้จักกับหล่อนแค่สามชั่วโมงเองนะ แล้วจะรู้ใหม่ล่ะว่าหล่อนถูกหรือไม่ถูกกับใคร แถมคนที่ถูกหล่อนพาดพิงก็สาวสวยหมวยอ้อมออกขนาดนั้น ถ้าไม่เจ็บก็เสียดายแฉสิ ถึงจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับความผิดของตนสักเท่าไร แต่เซนทร์ก็ยังมีสปิริตรีบเอ่ยขอโทษ

“เรื่องนั้นผมขอโทษนะครับ ผมไม่รู้จริงๆ ว่าจะทำให้คุณเสียหน้า”

“พอแล้วยะ! ฉันไม่อยากฟัง!” พราววิศมีตวาดแหวดแล้วตัดสายตื้อๆ เซนทร์เลยทำได้แต่ตีหน้ายุ่งอยู่กับเสียงสัญญาณที่ไม่มีผู้ตอบรับ

นี่เขาคิดถูกหรือเปล่านั้นที่ไทร. ไปหาหล่อนเพื่อหยั่งเชิงดูก่อน เพราะนอกจากจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นแล้ว กลับทำให้เขาลำบากหนักกว่าเดิมเสียอีก แล้วที่นี้เขาจะอย่างไรล่ะ เซนทร์จนด้วยเกล้า หรือเขาจะต้องใช้บริการพี่คนรองเหมือนเก่าอีกแล้ว

๑

บ่ายวันจันทร์ หลังจากเซนทร์พูดคุยกับเจ้าของร้านเพชรพราว เมื่ออาทิตย์ก่อน เขาก็เดินยิ้มหน้ามาด้อมๆ มองๆ แถวหน้าแผนกครีเอทีฟใจจริงเขาไม่ยอมรับกวนพีชชีย์เลยแม้แต่น้อย เขาเพิ่งขอให้พี่ชายที่มึงงานล้นมืออยู่แล้ว ช่วยคิดโปรเจกต์เพชรพราวไปฟรีเซนต์ยายคุณหนูจอมเรื่องมากแท้ๆ แล้วนี่ยังไม่ทันไร เขาก็จะมาขอให้พี่ชีย์ช่วยเป็นธุระไปรับแหวนเพชรของพี่ชาติจากเจ้าหล่อนอีก เซนทร์เลยรู้สึกกระดากระคนละอายไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นพูดอย่างไรดี ได้แต่ทำตัวผลุบๆ โผล่ๆ เหมือนพวกโรคจิตอยู่อย่างนี้

คิดๆ แล้วก็กลุ้ม เกิดมาเป็นนายเซนทร์ทำไมชีวิตมันถึงได้ลำบากยากเย็นนัก จะไปเอาของเองก็ไม่ได้ เพราะคู่อริสาวแสดงออกอย่างชัดเจนแล้วว่าไม่ต้องการเจอหน้าเขา แต่ครั้งจะให้ว๊านพีชชีย์ เขาก็รู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย เพราะหากต้องการจะรักษาความรู้สึกของพี่ชายคนรอง เขาก็จำใจต้องโกหก เขาควรทำอย่างไรดี

ระหว่างที่ยืนแก้วๆ กังๆ ตัดสินใจไม่ถูก คนที่เพิ่งก้าวออกมาจากลิฟต์

โดยสารก็ตรงเข้ามาทักเขาจากทางด้านหลัง

“มายืนทำอะไรอยู่ตรงนี่เซนทร์”

“พี่ชัชชย์!” เซนทร์หันขวับ “ผมกำลังอยากเจอพี่อยู่พอดี”

“อย่าบอกนะว่ามีเรื่อง” ชัชชย์ดักคอถามอย่างแข็งๆ เขาเห็นสายตาแบบนั้นของน้องชายมาตั้งแต่เด็กยันโตจนหมาเลียกันไม่ถึงแล้ว นายเซนทร์ก็ยังขยันทำตาปรอยใส่เขาเวลาต้องการความช่วยเหลืออยู่เป็นประจำ “คราวนี้จะไร้อีกล่ะ”

“แหม...พี่ชัชชย์ก็พูดซะ ผมไม่กล้าบอกเลย”

คนฟังเกิดอาการหมั่นไส้คนปากว่าตาขยิบ ที่แสร้งทำทำเป็นเกรงอกเกรงใจเขาเสียเต็มประดา เลยสวนเข้าไป

“ไม่ต้องมาทำตาสลัดห้อยใส่ฉัน เพราะฉันรู้แກว่านายจะต้องขอให้ฉันช่วยไปเคลียร์เรื่องยุ่งๆ ของนายอีกแน่ๆ ฉันเพิ่งเขียนงานนายเสร็จเมื่อวานนี้เอง กว่าจะได้กินข้าวก็ปาเข้าไปตอนบ่ายโน่น พอขึ้นมายังไม่ทันจะหย่อนตุตตุต นายก็ทำเรื่องมาสู่มหัวฉันอีกแล้ว”

จอมสร้างปัญหาได้แต่ส่งยิ้มแหยๆ ทำหน้าเหย ไม่กล้าแกลกลับ ซ้ำยังแทบจะยกมือไหว้ท่วมหัว ก่อนจะเล่าถึงปัญหา

“ผมขอแค่นี้ก็อีกหนเดียวนะครับพี่ชัชชย์ แล้วผมจะไม่นำเรื่องจุกจิกมากวนใจพี่อีกเลย พี่ชาติสั่งให้ผมไปเอาแหวนเพชรที่ร้านคุณพรานี่ ผมโทร. ไปยังไม่ถึงสองวิ แสบไม่ได้ขยับปากด้วยซ้ำ ยายคุณหนูผู้เพชรก็วินใส่ผมไม่ยั้ง แถมยังชูอวดตาอีกว่าอย่าให้คุณเธอเห็นหน้าผมเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นผมชะตาขาดแน่ จากนั้นก็ตัดสายผมทิ้งไปซะดี๊ดี แล้วพี่ชัชชย์จะให้ผมทำยังไงล่ะครับ”

คนฟังไม่ได้ตอบกลับทันที แต่ทำหน้าขริม ครุ่นคิด

“ชาติสั่งแหวนให้ใคร”

จอมกะล่อนที่คำนวณมาเป็นอย่างดีแล้วว่าอาจต้องเจอกับคำถามนี้ ไม่แสดงท่าทีตื่นตระหนก ยังคงพูดปดตามสคริปต์ที่ตัวเองท่องมาอย่าง

คล้องปาก

“ให้คุณแม่ นะครับ นี่ก็ใกล้จะถึงวันเกิดท่านแล้ว พวกเราเลยกะว่าจะรวมหัวทำเซอร์ไพรส์ท่านเสียหน่อย”

“แน่ใจ?” ชิชย์หรีตา ไม่ค่อยเชื่อลมปากน้องชายสักเท่าไร “ทำไมนายสองคนถึงไม่เคยบอกฉันเรื่องนี้เลยล่ะ”

“แหม...ก็พี่ชิชย์เคยว่างเสียทีไหนล่ะครับ พี่เล่นทำงานวันละ ๒๕ ชั่วโมง ไหนจะงานเปิดตัวเอาต์เลตมอลล์ของคุณเหมราช แถมยังมีงานโฆษณาเล็กๆ น้อยๆ ที่เข้ามาอีกเพียบ ไอ้ผมยังนึกสงสัยเลยว่าพี่เป็นซูเปอร์แมนมาเกิดรีเปล่า วันๆ ผมแทบจะไม่ได้เห็นหน้าพี่เลย ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่บริษัท แล้วพี่จะให้ผมไปบอกพี่ตอนไหนล่ะครับ”

เหตุผลสารพัดที่น้องชายกล่าวอ้างมาน่าเชื่อทุกอย่าง ยกเว้นตัวคนพูด!

ชิชย์จึงย้ำถามเพื่อความมั่นใจ “พวกนายไม่ได้มีอะไรปกปิดฉันอยู่แน่นะ”

เซนทร์โอดครวญ “โธ่...พี่ชิชย์ครับ ใครจะกล้ามาโกหกคนฉลาดเป็นกรดอย่างพี่ได้”

“ไม่รู้สิ ก็ทำทางนายมันมีพิรุชชอบกล” ชิชย์ยกไหล่

“พี่ชิชย์อย่ามาหาเรื่องผมสิครับ ลำพังแค่รับมือกับยายคุณหนูเจ้าปัญญาคนเดียว ผมก็หืดขึ้นคอแล้ว พี่ยังคิดว่าผมจะมีปัญญาที่ไหนมาสร้างเรื่องสร้างราวให้พี่ได้อีกหรอครับ”

คนพูดเพียรทำหน้าที่จ้อยเต็มที จนในที่สุดพี่ชายก็ถอนใจเหมือนทุกครั้ง

“นายต้องไปเอาของที่ไหน”

“เพชรพราวสาขาใหญ่ครับ” เซนทร์ฉีกยิ้มดีใจ ร้องถาม “พี่ชิชย์ยอมช่วยผมแล้วใช่ไหมครับ”

“หรือว่านายจะไปเจอหน้ายายคุณหนูตู้เพชรนั่นเองล่ะ” คนตอบประชดกลับ อดหมั่นไส้ทำทางดีด่าว่าเรียงขึ้นมาทันตาของน้องชายไม่ได้

“โอ๊ย...ขอบคุณนะครับ ผมรักพี่ซิชย์ที่สุดในโลกเลย ผมไม่รู้จะขอบคุณพี่ยังไงจริงๆ” เซนทร์บอกอย่างลึนโลด นี่ถ้าพี่ชายเขาเป็นสาวสวย ละครี่ เขาจะกระโดดหอมหล่อนหลายๆ ฟอดีให้สมกับความซึ้งใจ แต่เผอิญเขาไม่มีรสนิยมนะเบียงเบน แถมพี่ชายเขาก็ไม่ชอบให้ใครยุ่มยามเสียด้วยนะสิ เพราะดีไม่ดี...เขาอาจโดนร้องเท้าเบอร์ลีลึบหกประทับรักกลางหลังกลับมาแทน เซนทร์เลยเอ่ยขอบคุณพี่ชายเสียยกใหญ่ ก่อนจะกำชับอีกฝ่ายเพื่อไม่ให้แฟน ‘ลับขาหลอก’ ของเขาต้องแตกโพละในภายหลัง

“ถ้าพี่ได้แหวนมาแล้ว อย่าเพิ่งบอกให้คุณแม่รู้ นะครับ เดี่ยวท่านไม่เซอร์ไพรส์”

“อืม...” คนฟังพยักหน้ารับง่ายๆ ในใจก็พลันนึกถึงดีไซ์นของเครื่องประดับราคาแพงชิ้นนี้ว่าจะเป็นเช่นไร แบบไหน...บางที มันอาจไม่ใช่แหวนที่เหมาะกับผู้หญิงมีอายุอย่างมารดาเขาก็ได้ ซิชย์ภาวนา ขอให้มันเป็นอย่างที่เขาสงสัย!

เขาไม่น่าทำงานเพลินจนลืมเวลาเลย...

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ถอดหมวกกันน็อกออก หลังจอดมอเตอร์ไซค์คู่ชีพที่ขึ้นแรกในห้างใหญ่ใจกลางกรุง ก่อนจะดูนาฬิกาที่ข้อมือ

‘อีกสิบห้านาทีสี่ทุ่ม ป่านนี้แล้ว ร้านจะปิดหรือยังนะ’

ซิชย์ออกจากบริษัทมาตอนสามทุ่มกว่า โชคดีที่เขารีบขี่มอเตอร์ไซค์และยามค่านิรตราก็ไม่ติดขัดเหมือนช่วงชั่วโมงเร่งด่วน เขาเลยยังพอมาทันก่อนเวลาห้างปิดเล็กน้อย แต่ไม่รู้ว่าจะทันเวลาปิดร้านด้วยหรือเปล่า

คนคิดไม่รอช้า ก้มหน้าก้มตาสาวเท้าโดยไม่แฉะหมอะไรทั้งสิ้น จึงไม่ทันสังเกตรอบข้างเลยว่าร้านค้าภายในห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ปิดให้บริการไปแล้วหลายส่วน กระทั่งเขาเดินมาถึงหน้าชอปแห่งเดียวที่ยังเปิดไฟสว่างอยู่ ซิชย์เลยรีบพรวดพราดเข้าไปภายในร้าน เพราะกลัวพนักงานจะดับไฟเสียก่อนที่เขาจะทันได้รับของ

พนักงานคนหนึ่งยื่นนับสินค้าด้านหลังเคาน์เตอร์ ส่วนอีกคนก็ยืนทำบัญชีอยู่ใกล้ๆ กัน ทั้งสองถึงกับผงะเมื่อเงยหน้าขึ้นมองเขา ก่อนที่หญิงวัยกลางคนจะรีบเก็บถุงเงินซ่อนใต้เคาน์เตอร์ ส่วนอีกคนที่ดูสาวกว่าวางมือจากการนับสต็อกในตู้โชว์ แล้วหันบอกเขาทันที

“ร้านปิดแล้วค่ะ”

เห็นสายตาของพนักงานชายที่มองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ชิซซึก็เข้าใจว่าทำไมพวกหล่อนจึงไม่ค่อยเต็มใจบริการ ก็เขาเล่นมาเอาตอนที่ห้างกำลังวังเวง ไร้ผู้คน แถมพวกหล่อนก็กำลังยืนตรวจนับทั้งเงินและสินค้าซึ่งมีมูลค่า ถ้าหากเกิดอะไรขึ้นตอนนี้ คงไม่มีใครวิ่งเข้ามาช่วยพวกหล่อนแน่เลยไม่น่าแปลกที่ทั้งสองจะมองเขาด้วยสายตาหวาดระแวงไม่ไว้ใจ แต่หากพันวันนี้ไป ชิซซึเองก็คงไม่มีเวลามาเอาแหวนเพชรให้น้องชายตัวแสบได้เช่นกัน เขาจึงแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นสายตาจับผิดนั้น แล้วเอ่ยถามด้วยความสุภาพ

“ขอโทษนะครับ คุณพรสวรรค์มีอยู่ไหม ผมมารับแหวนที่คุณชาติวิริยะพงษ์ สั่งไว้”

“ขออภัยรับสินค้าด้วยค่ะ” หญิงวัยกลางคนกล่าว

ชายหนุ่มสอดมือหยิบกระเป๋าสตางค์จากในกางเกง เปิดออก ดึงแผ่นกระดาษสีเหลี่ยมเล็กๆ ที่พับไว้ในช่องใส่ธนบัตรยื่นให้อีกฝ่าย คนรับก้มหน้าอ่านรายละเอียดด้านในอย่างถี่ถ้วน จากนั้นก็เงยหน้ามองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอีกครั้ง

ชิซซึรู้และเข้าใจดี ราคาแหวนเพชรที่ระบุไว้ในใบรับสินค้า มันช่างแตกต่างกับการแต่งตัวของเขาวินาทีเหลือเกิน แต่...

อย่ามองให้มันออกนอกหน้าจนน่าเกลียดนักจะได้ไหม! ทำไมล่ะ คนธรรมดาอย่างเขาไม่มีสิทธิ์ซื้อเครื่องประดับแพงๆ ให้ผู้หญิงเลยรึ?

ชิซซึเกิดคำถามในใจขณะมองภาพตัวเองที่สะท้อนผ่านกระจกบานใหญ่ เขาต่างกับบุรุษหน้าหัวไปตรงไหน

จริงอยู่ที่ผู้ชายอย่างเขาอาจจะดูดิบๆ เก๋อ่นๆ หน้าเข้ม ไว้หนวดเครา ผมเผ้าก็ไม่ตัดตามทรงนิยมเหมือนพวกนักร้องบอยแบนด์ กลับจงใจเลือกไปเถรียนด้านข้าง แล้วเสยผมข้างหน้าไปด้านหลังหมด เขารู้ว่าหลายคน ขัดใจกับทรงผมของเขาอยู่ไม่มากนักน้อย แต่ถ้าลองไปถามเด็กแนวดูละก็ รับรองตอบได้ทุกคนว่านี่มัน ‘ทรงปงปาดัวร์’ ไงละ ยิ่งการแต่งเนื้อแต่งตัว เขารู้ดีว่าไม่เด็ดเข้าไปใกล้กลุ่มผู้ชายในฝันของสาวๆ เหมือนพี่ชายคนโตเลยสักนิด เพราะสวมเพียงเสื้อยืดสีซีดๆ ทับด้วยแจ็กเก็ตยีน ใส่กางเกงขาคิน เนื้อผ้าเดียวกับแจ็กเก็ต ตบท้ายด้วยรองเท้าผ้าใบเก่าๆ ที่คนมองอาจไม่ค่อยแน่ใจกว่าแต่ก่อนมันเคยเป็นสีขาวหรือสีอะไรกันแน่ ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะ แต่ทำไมคนเราสมัยนี้ถึงได้ชอบดูถูกผู้อื่น เพียงเพราะรูปลักษณ์ภายนอกกันนัก!

ชิชัยหรีตมองพนักงานทั้งสองอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์ แหวนเพชร ลิบกระวัดที่ขาคีล่งราคาเพียงห้าล้านนิดๆ คนที่มีนามสกุลดั่งฟุ้งท้ายชื่ออย่าง เขาจะซื้อไปแจกสาวๆ ลักลิบวงหรือมากกว่านั้นก็ยิ่งไหว แต่ชิชัยก็ไม่ได้อวดอ้างโพรวไฟล์ของตนออกไป เนื่องจากไม่เห็นประโยชน์อันใด เขาเพียงส่งสายตาแรงพนักงานที่หยิบใบรับสินค้าจากมือเขาไปแล้วเท่านั้น เพราะหล่อนยังมัวแต่หันรีหันขวาง กระซิบกระซาบบางอย่างกับเพื่อนร่วมงาน แทนที่จะรีบทำตามความต้องการของเธอ ชายหนุ่มเลยแกล้งจ้องหน้าหล่อนตรงๆ พลังเล็กก็สูง รวกับจะถามว่าติดปัญหาตรงไหน หล่อนก็เลยหันมาตอบเขาอย่างเสียไม่ได้

“รอสักครู่นะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ มองตามคนพูดที่เดินหายเข้าไปหลังร้าน จากนั้นก็หันไปสบตากับพนักงานสาวอีกคนที่ยืนจ้องเขาเขม็ง ชนิดที่แทบไม่ยอมให้ขยับตัวเลยทีเดียว บางทีก่อนที่พนักงานคนแรกจะเดินจากไป คงบอกกับรุ่นน้องสาวคนนี้ไว้ว่าให้คอยจับตาดูเขาดีๆ เพื่อเขาจะฉวยโอกาสขโมยเอาพวกเครื่องเพชรราคาแพงระยับลงกระเป๋ไปแล้ววิ่งหนีไปละมั้ง

ครีเอทีฟหนุ่มคิดอย่างเชิงๆ ก่อนจะพลิกกายหันไปสนใจรอบข้าง เป็นการฆ่าเวลาแทน เนื้อที่ภายในร้านกว้างขวาง คงจะกินพื้นที่ราวๆ เกือบร้อยตารางวา ตกแต่งอย่างมีระดับด้วยโชนสีชาวดูสว่างตา บนเพดานประดับไฟคอมไฟแซนเดอเลียร์ห้อยระย้า ส่องแสงเป็นประกายวิบวับตัดกับแท่งคริสตัลขนาดเท่าฝ่ามือที่แขวนอยู่บนผนังด้านซ้าย เครื่องตกแต่งร้านหรือเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นไม้แท้เนื้อดี โดยเฉพาะประตูไม้ที่เชื่อมต่อระหว่างตัวร้านกับด้านหลัง แกะสลักลวดลายวิจิตรบรรจง บางส่วนใช้ขุดเซรามิกขนาดใหญ่ รูปทรงแปลกตา จัดแสดงสินค้าจำพวกสร้อยคอ ออกแบบผนังรอบทิศทางเป็นกระจกอย่างหนา บานใหญ่ เพื่อให้ผู้คนที่เดินผ่านไปมากร้านได้เห็นถึงความงดงามของเพชรอย่างชัดเจน

ศิษย์หนุ่มมาสำรวจรอบร้าน จนกระทั่งวนกลับมาที่โบน้าช่างจับผิดของพนักงานสาวตรงเคาน์เตอร์อีกครั้ง เขาจึงเลือกที่จะไม่ใส่ใจหลุยดาหลงต่ำ มองสินค้าที่ถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบในตู้กระจกด้วยความอิดหน่า เขาเห็นเครื่องเพชรมากมาย ทั้งต่างหู สร้อย กำไล รวมถึงแหวนต่างพากันส่องแสงแวววาววอดโถมแข่งกัน ทำให้ชายหนุ่มเกิดความสงสัย...

ทำไมพวกผู้หญิงถึงได้ชอบเพชรชอบพลอยกันนัก เป็นเพราะคิดว่าใส่แล้วสวย ทำให้พวกหล่อนดูสูงส่ง มีคุณค่า หรือผู้คนที่ให้ความสนใ้หน้าหน้าถือตา

แต่สำหรับเขา สิ่งเหล่านี้ล้วนหาบจวดย เป็นเพียงแค่เปลือกนอก เขาไม่เคยคิดตีค่าตีราคาของผู้หญิงด้วยเครื่องประดับหรูหรา ที่พวกหล่อนงใจสวมใส่เพื่อประกวดประชัน อดความมั่งคั่งมั่งมีหรือข่มกันเลยสักนิด 'จิตใจ' ต่างหากที่สำคัญกว่า เพราะมันคือสิ่งที่แข็งแกร่ง คงทน และจะอยู่กับเราไปอย่างยาวนานยิ่งกว่ารัตนชาติชนิดไหนๆ ในโลกนี้ แม้แต่ 'เพชร' ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นอัญมณีที่แข็งแกร่งที่สุดยังไม่อาจเทียมเท่า!

ความสวยของคนเรา ที่สุดก็ต้องเลื่อนหายไปกับกาลเวลา ดังคำที่ใครๆ เขาว่า 'ผู้หญิงไม่มีวันงดงามไปกว่าตอนนี้'

ทุกๆ นาฬิกาที่ผ่านไป หมายถึงอายุของพวกเขาที่เพิ่มขึ้น ไม่มีใครหลีกเลี่ยงความชราได้พ้น ทุกคนเกิดมาล้วนต้องแก่เฒ่า หมดยุคความสวยงามหล่อเหมือนๆ กัน ถึงตอนนั้น สิ่งปรุงแต่งภายนอกใดๆ ก็ไม่อาจช่วยให้พวกหล่อนคง ‘ความสาว’ ไว้เป็นนิรันดร์

ศิษย์คิดอย่างคนที่ปลงตกในสังขาร ผู้หญิงที่เขา ‘รัก’ จะต้อง ‘สวย’ จากข้างใน มันเป็นความมั่งคั่งที่ไม่ว่าจะมองสักกี่ครั้งก็ยังไม่เหี่ยวไปด้วยมนตร์ขลัง คงความสวยงามเอาไว้เช่นนั้น ต่อให้วันเวลาล่วงเลยไปอีกสิบปีหรือยี่สิบปีข้างหน้าก็ตาม เพราะความมั่งคั่งของหล่อนคือ ‘ความดี’ มันจึงอยู่กับเขาตราบชั่วฟ้าดินสลาย อยู่ไปยันชั่วลูกชั่วหลาน ไม่มีวันเสื่อมคลายเหมือนรูปกายภายนอก...

แล้วหล่อนล่ะ

จู่ๆ ในหัวก็ผุดภาพคู่กรณีที่เขาแอบตั้งฉายาให้เองอย่างซ้ำๆ ว่า ‘นางสาวดาวสยาม’ ขึ้นมา ทั้งที่หล่อนมีนิสัยตรงข้ามกับหน้าตาทุกอย่าง แต่ทำไมเขาถึงรู้สึกถูกใจหล่อนล่ะ ชำร่ายหล่อนยังเป็นผู้หญิงประเภทแรกที่เขาไม่ค่อยปลื้มสักเท่าไร หล่อนดูเป็นลูกคุณหนูเอาแต่ใจ แต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางที่มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นยี่ห้อดัง หิ้วกระเป๋าแบรนด์เนมชิ้นนำสวมเสื้อผ້ารองเท้าหุหุรา เรียกว่าอยู่ห่างไกลจากคำว่า ‘สวยจากภายใน’ ลิบลับ ตั้งแต่กิริยา (ที่เตะมอเตอร์ไซค์เขา) คำพูด (ที่เถียงจocos ตลอดเวลา) และสายตา (ที่มองอย่างดูถูกดูแคลน)

หล่อนไม่มีความน่ารักเลยสักนิด! ยกเว้น...หน้าตา

และเขาก็หวังว่าคงไม่ต้องเจอเจอหล่อนอีก เขาหวังว่าหล่อนจะไม่ใช้ยายคุณหนูตู้เพชร ลูกคำจอมเรื่องมากของนายเซนทร์ หรืออีกนัยหนึ่ง... เขาภาวนาให้หล่อนไม่ใช่เจ้าของร้านเพชรที่ตัวเองกำลังยืนอยู่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นการมารับสินค้าของเขาก็จะกลายเป็น...

ทันเท่าความคิดที่น่าเสียวไส้ เสียงแหลมๆ ก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง “นาย?”

ชิชัยไม่พูดพร้าทำเพลง สาวเท้าพรวดเข้าหาห้องเพรียว ดวงตาแข็ง
กร้าวเป็นประกายวิบวับ พลอยทำให้คนที่ยืนสบตาอยู่รู้สึกตกใจ

“นายจะทำอะไรอะ” พูดพลางถอยหนี

แต่หนุ่มเซอร์ชายาวกว่า เลยประชิดถึงตัวหล่อนก่อน มือหนาคว้า
ท่อนแขนกลมกลิ้งเอาไว้พร้อมก้มเอียงชมชู้

“ผมจะปิดปากคุณนะลิ!”

ทีแรกชิชัยตั้งใจจะแก้งสั่งสอนคนที่ชอบดูถูกดูแคลนคนอื่นให้
ขวัญผวาเสียบ้าง เสร็จแล้วค่อยต่อโทรศัพท์หานายเซนทร์เพื่อเป็นการยืนยัน
กับเจ้าหล่อน รวมถึงบรรดาลูกน้องที่มีนิสัยเหมือนนายจ้างเปี้ยบ จะได้
เลิกระแวงสงสัยและกล่าวหาว่าเขามีเจตนาร้ายเสียที

แต่คิดไม่ถึงเลยว่ายายตัวแสบจะมีแผนแก้ล่าเขารอท่าอยู่แล้ว ทันที
ที่เขาปราดเข้าถึงตัวหล่อนปั๊บ อาวุธร้ายสีด้าในมือที่ถูกซุกซ่อนอยู่ข้างหลัง
ก็ลำแดงฤทธิ์ ฟุ้งตรงมาจี๋ที่ซีโครงด่านซ้าย ทำให้กระแสไฟฟ้าวิ่งไหลไป
ทั่วร่าง ชิชัยเกร็งตัว กระตุกเฮือกอยู่สองสามครั้งก่อนจะล้มทั้งยืน

เครื่องชอร์ตไฟฟ้า!

ชิชัยฟุ้งมองใบหน้าสวยหวานสลัดกับเครื่องป้องกันตัวที่หล่อนถือ
โชว์หรา ถึงแม้ดวงตาจะเริ่มพร่ามัว แต่เขากลับเห็นคนตรงหน้ายิ้มสะใจ
อย่างชัดเจน หล่อนเล่นงานเขาได้แสบสันสุดๆ

ชายหนุ่มกัดฟัน นึกเจ็บใจ รู้สึกซาไปทั้งเนื้อทั้งตัว ร่างกายปล้นหมด
แรง นอนกองอยู่บนพื้นร้านอย่างหมดสภาพ ดวงตาคมลอยคว้างเหม่อ
มองเพดาน สถิติสัมปชัญญะใกล้ดับสูญ เหลือเพียงโสตประสาทเท่านั้นที่ยัง
คงทำงานได้ดี ให้เขาได้ยินเสียงตอกย้ำเหยียดหยันจากปากของคนที่ยืน
เท้าสะเอว ปรายตามองเขาอยู่เหนือร่าง

“นายรู้จักฉันน้อยไปแล้วอะ โจรกระจอก!”

มืออีกข้างของหล่อนหยิบบางสิ่งขึ้นมาชู แต่ภาพมันพร่าเลือนเหลือ
เกิน จนเขาไม่แน่ใจว่าเศษกระดาษที่หล่อนหยิบขึ้นมาชิ้นนั้น ใ้ใบเสร็จที่เขา

เป็นคนยื่นให้พนักงานของหล่อนเองกับมือหรือเปล่า เขาอยากจะได้เถียง แต่เวลานี้ชัชชย์ไม่เหลือแรงแม้แต่จะกระดิกปลายนิ้ว ได้แต่นอนฟังหล่อนพูดพล่ามเพียงอย่างเดียว

“ขอบอกให้รู้ว่านายมาปล้นผิดร้านแล้ววะ คิดเหรวอว่าแค่กระดาษแผ่นเดียวจะตบตาคนของฉันได้” หญิงสาวพูดก่อนจะฟेंงกระดาษแผ่นนั้นอย่างพินิจอีกคร้ง

“ฉันขอชมนะว่านายปลอมใบเสร็จได้เหมือนมาก ขนาดฉันยังเกือบหลงเชื่อเลยว่าเป็นของจริง โชคดีนะที่คนของฉันฉลาด รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมกลโกงพวกนายหมดทุกอย่าง ลูกค้ำที่ไหนจะรีบร้อนมาเอาของตอนห้างปิด นอกจากมิจฉาชีพเท่านั้นแหละ ยิ่งแต่งตัวซอมซ่ออย่างนาย ฉันฟันธงเลยว่าต้องเป็นพวกหัวขโมยร้านเพชรร้านทองแน่ๆ ที่หน้าทีหลัง ถ้าอุตส่าห์สืบประวัติฉันมาเสียจนละเอียดดิบ ขนาดรู้ว่าชายเพชรให้ใคร ราคาเท่าไร ละครก็ หักลงทุนหาชุดดีๆ มาใส่ซะด้วยนะ เอาให้มันเหมาะกับราคาของห้าหกล้านที่นายจะมาเอาหน่อยสิยะ จะได้ไม่ถูกจับไต่ได้แบบนี้ ถือว่าเป็นคราวเคราะห์ของนายแล้วกันที่ดันมาเจอเจ้าของร้านรู้แกวอย่างฉัน คร้งนี้ฉันจะใจดีไม่แจ้งความ เพราะสงสารที่นายโดนฉนเล่นงานจนน่วม แต่ถ้าคราวหน้านายยังกล้ามาให้ฉันเห็นหน้าอีกเป็นคร้งที่สามละครก็ อย่าหาว่าฉันไม่เตือนนะยะ!”

ดวงตาของคนที่ถูกประทุษร้ายค่อยๆ หรือลงจนปิดสนิท ไม่รับรู้แล้วว่าเจ้าหล่อนจะทำอะไรกับเขาต่อจากนี้ ได้ยินเพียงเสียงดังแว่วๆ มาแต่ไกลว่า “เรียกยามมาเดี๋ยวนี!”

กลิ่นฉุนจากซากเนาเหม็นที่ไชยมาเตะจมูก ซึ่งจริงๆ ต้องพูดว่า ‘ลอยมาถิบ’ เลยถึงจะถูก ทำให้คนที่นอนแั่งแม้งอยู่บนพื้นถนนแข็งๆ ยังต้องรู้สึกตัว ตาสว่าง เพราะหนดมกลิ่นต่อไปไม่ไหว

ชัชชย์ค่อยๆ พยุงกายลุกนั่ง มองรอบด้านอย่างมีนง ก่อนจะสะบัดหัว

แรงๆ สองสามที เพื่อเรียกสติของตนคืนกลับมา ไฟนีออนบนเพดานสูงหลายสิบดวงด้านในลานจอดรถสว่างจ้าไปทั่วบริเวณ พอจะทำให้เขาเห็นว่าตัวเองนอนอยู่ที่ไหน เขาถูกเอามาโยนทิ้งไว้อย่างทุเรศทุรังบนกองขยะ!

แสบนักนะ!

หล่อนเป็นคนที่นี่ชาตินี้เขาจะไม่มีความลืมอย่างแน่นอน ชายหนุ่มคิดอย่างเช่นเขี้ยว เมื่อหันไปเห็นถุงขยะสีดำใบใหญ่ที่ตุนหนุต่างหมอนอยู่ต่อนี้ พลังยกมือปิดคราบฝุ่นบนร่างกาย ก่อนจะดูนาฬิกา เข็มบนหน้าปัดบ่งบอกเวลาว่าเกือบห้าทุ่ม แสดงว่าเขาอนสลบอยู่ตรงนี้นานเกือบครึ่งชั่วโมง ตัวห้าง ร้านค้าต่างๆ รวมถึงร้านเพชรของหล่อนคงปิดไปทั้งหมดแล้ว ลังเกตได้จากกรรหาที่ร้อยหอรในชั้นล่างนี้ จะมีเหลือก็แต่เจ้าโคเวนทรของเขาที่จอดห่างออกไปไม่กี่เมตร

ชิชย์ไม่รีบร้อนขยับตัว เพราะยังรู้สึกชาตามแขนขาอยู่ เขาอาจจะนอนอยู่บนพื้นซีเมนต์ตรงนี้นานเกินไป เหน็บก็เลยกินเอา ชายหนุ่มจัดการยืดเส้นยืดสายบิดเนื้อบิดตัวเล็กน้อย ไม่นานก็ค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ เดินโงนเงนตรงไปยังรถมอเตอร์ไซค์สุดรัก ในสมองหวนกระหวั่นไปถึงแม่คนต้นเหตุที่เล่นงานเขาอย่างเจ็บแสบแสนสาหัส

พราวนี่...พราวร์คมี ยายคุณหนูตู้เพชร เซเลบสาวจอมเรื่องมาก เจ้าของฉายาสวยดัดจริตที่ทุกคนพากันเบือนหน้าหนี แต่สำหรับเขาคอนี้ หล่อนเป็นตัวแม่ของเหล่านางมารร้ายเลยทีเดียวน!

นึกถึงวีรกรรมความแสบของแม่เจ้าประคุณที่เขาเพิ่งประสบมา ชิชย์ก็ล้าพูดได้เต็มปาก ไม่ว่าใครจะอยู่ส่วนไหนของโลก ถ้าแจ็กพอตได้เจอกับหล่อนเข้าก็ถือว่าดวงช่วย ต้องรีบเข้าวัดทำบุญเป็นการด่วนละ ไม่อย่างนั้นจะโดนแม่สาววายปวงแผลงฤทธิ์ใส่ไม่ยั้ง ดังนั้นภรรยาเตรียมตัวตั้งรับ หมั่นลับสมองและสติเอาไว้ให้ดี เพราะเมื่อไรที่โดนหล่อนเล่นงาน จะได้ไม่มีสภาพยาแยะเหมือนเขาต่อนี้ ขนาดเขาคิดว่าตัวเองเก่าพอตุ แต่หล่อนยังทำให้เขากลายสภาพเป็นผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ได้ภายในชั่วพริบตา

แค่นี้มันต้องชำระ!

ชิษย์ตั้งปณิธานกับตัวเอง ขณะตัวตุงขึ้นนั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์คันเก่า พลางคิดถึงเคราะห์ดีที่ตนเองจะมีหลงเหลืออยู่บ้าง หล่อนยังอุตส่าห์มีเมตตา ไม่เอาเขาไปโยนทิ้งไว้บนโถส้วมแทนกองขยะ ไม่อย่างนั้นตัวเขาคงยิ่งส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ประจานให้ชาวบ้านรับรู้ถึงความอัปอายชายชู้หน้าว่า ผู้ชายอกสามคอกอย่างเขาแพ้ให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียว

ถึงจะเจ็บทั้งตัวเจ็บทั้งใจ แต่ชิษย์ก็ยังมองในมุมที่กลับกัน เขานึกถึงและชื่นชมหล่อนอยู่ไม่น้อย แม้หล่อนจะร้าย แต่หล่อนก็เฉลียวฉลาดและรอบคอบเป็นอย่างมาก เพราะถ้าหากเขาเป็นโจรจริงๆ การที่หล่อนตัดสินใจได้อย่างเฉียบขาด ฉับไว ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ถูกที่ควรแล้ว แต่บังเอิญว่าเขาไม่ใช่ และคนอย่างเขา ผู้ชายอย่างนายชิษย์ ไม่ใช่ใก่ก่อนที่หล่อนหนีออกมาจะสอนมวยก็ทำได้ง่าย ๆ เสียด้วย!

เจ้าของรถสตาร์ตเครื่องยนต์พร้อมทั้งรอยยิ้มมาจางๆ เขาอาจกลายเป็นพวกชอบความเจ็บปวดไปแล้วก็ได้ ขนาดโดนหล่อนเล่นงานเสียจนหมดสภาพ ชิษย์ก็ยิ่งอดเข้าใจความรู้สึกส่วนตัวของตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเขาก็รู้เสียที่ว่าหล่อนเป็นใคร และไปทำอะไรที่บริษัทเขาวันนั้น แม้หล่อนจะสร้างวีรกรรมครั้งมโหฬารกับเขา น้องชาย และคนของเขาเอาไว้ แต่ชิษย์กลับไม่กลัวฤทธิ์เดชหล่อนเลยสักนิด ตรงกันข้าม เขาสนุกและตื่นเต้นมากกว่าที่ได้ต่อล้อต่อเถียงกับหล่อน

อีกไม่นานหรอก หล่อนจะต้องเป็นฝ่ายยอมซุกเข่าอย่างไม่มีทางเลือก เขาละอยากเร่งให้ถึงวันนั้นจริงๆ วันที่จะได้เห็นหล่อนนั่งหน้าม้า หลังจากรู้ว่าคนที่ตนเองเคยเหยียดหยามหาว่าเป็นขอทานบ้างละ โจรขโมยเพชรพลอยบ้างละ กลับกลายเป็นผู้ 'เนรมิต' เพชรพราวให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างขึ้นมาเสียนี้ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องได้กลับไปหล่อนตอนนี่ 'ศึก' ของเขากับหล่อนยังอีกยาวนาน トラบเท่าที่เขาจะต้องดูแลโพเจกต์นี้อย่างน้อยๆ ก็กินเวลาเกือบปีนั่นละ ที่เขาและหล่อนต้องทนเห็นหน้ากัน

เหม็นเมื่อกันไปข้าง เมื่อถึงเวลานั้น เขาค่อยแก้แค้นหล่อนก็ยังไม่สาย!

ศิษย์ยิ้มอย่างหมายมั่น ก่อนจะพารถคู่ชีพของตนทะยานออกจากห้าง
ตั้ง มุ่งตรงไปยังคฤหาสน์วิริยะพงษ์ทันที